

Ladonja

VJERSKI INFORMATIVNO-KULTURNI LIST | BR. 4/399 | GODINA XXXVIII | CIJENA 10 KN

TRAVANJ 2019.

SRETAN USKRS!

Poštovani čitatelji,

upravo proživljavamo najvažnije i za mnoge najljepše vrijeme u cijeloj crkvenoj godini. Dani velikih blagdana Cvjetnice, Velikoga tjedna, Vazmenoga trodnevlja i Uskrsa ljepši su koliko smo se više tijekom korizme nastojali na njih pripremiti. Vjerujem da smo i ovo korizmeno vrijeme, koje ostaje iza nas, na dostojan način proživjeli, da smo iskrenom molitvom, razgovorom s Bogom uspjeli učiniti boljim svoj odnos prema Bogu. Pobožnosti korizmenoga vremena, posebno pobožnost Križnoga puta koja se održavala u mnogim našim župama i crkvama, bile su prigoda da prepoznamo svoj život u postajama zadrnih dana Isusova života. U njegovim smo padovima mogli doživjeti svoje životne padove, mogli smo doživjeti i nepravedne sudove, s kojima se i mi znamo susresti, a mogli smo prepoznati i Veroniku i Šimuna Cirenu koji i nama iz dana u dan nastoje pomoći u nošenju svagdašnjih životnih križeva. Ali povrh svega mogli smo, gledajući Isusovu muku, vidjeti pravi primjer praštanja, ljubavi i strpljivosti. Ove smo godine imali prigodu razmišljati na blagdan Cvjetnice o Isusovoj muci kako ju je opisao sv. Luka. U toj se muci nazire Očevo ljubav prema Sinu, ali isto tako Isusovo praštanje Petru, razbojniku koji je s njim raspet, a i svima koji ga

muče i zlostavljuju. Rimski satnik, kako svjedoči sv. Luka, gledajući Isusa kako umire, govorи: „...zbilja čovjek ovaj bijaše pravednik“. Poštovani čitatelji, jesmo li i mi tom prigodom pomislili kako bi ovaj svijet bio puno bolji kada bismo i mi po Isusovu primjeru znali oprostiti, kada bismo barem ponekad pokušali zlo pobijediti dobrom, mržnju nadvladati ljubavlju? Kada bismo barem pokušali na sebičnost odgovoriti požrtvovnošću ili na zavist odgovoriti iskrenošću. Ako bi se nešto od toga dogodilo, onda bi Isusov primjer i njegova žrtva za nas imali pravi smisao. Onda bi taj Isusov svijet, njegovo kraljevstvo, o kome je govorio, živjeli i danas među nama. Sveti Pavao, pišući kršćanima u Rimu, svjedoči: „Ako umrijesmo s Kristom, vjerujemo da ćemo i živjeti zajedno s njime. Znamo doista: Krist uskrišen od mrtvih više ne umire, smrt više s njime ne gospoduje.“ To je doista temelj naše vjere i naše nade. Dakako da nije dovoljno samo to znati, već treba nastojati tu vjeru pretočiti u svoj život. Pozvani smo i mi umrijeti grijehu i gledajući Isusov primjer, okrenuti se životu. I to životu praštanja, dobrote i požrtvovnosti jer taj život ne prestaje ovozemnom smrću, nego se nastavlja po Isusovu uskrsnuću u nebeskom kraljevstvu. Kada Petar na dan Pedesetnice želi svjedočiti o Isusovu životu i poslanju, reći će: „...kako i Isusa iz Nazareta Bog pomaza Duhom Svetim i snagom, njega koji je, jer Bog bijaše s njime, prošao zemljom čineći dobro i ozdravljajući sve kojima bijaše ovlađao đavao. Mi smo svjedoci svega

što učini u zemlji Judejskoj i Jeruzalemu.“ Jesu li nas svi ti lijepi blagdani podsjetili, poštovani čitatelji, da i mi prolazimo ovom Zemljom i da smo pozvani razmislići o tome može li se za nas reći da prolazimo ovom Zemljom čineći dobro, jesmo li svjesni da smo upravo mi koji danas živimo pozvani biti svjedoci vjere u Isusovo uskrsnuće? Za to svjedočanstvo neće biti dovoljne samo lijepo rijeći, čestitke ili lijepi uskršni ukraši. Za to je svjedočanstvo potrebno živjeti vjeru u Isusovo uskrsnuće. Pozvani smo tu vjeru svjedočiti svojim strpljenjem, svojom požrtvovnošću i svojom dobrotom. Stoga se nadamo da će ovi vazmeni blagdani doprinijeti da u svima nama uskrsne ono naplemenitije i najbolje što nosimo u sebi. Svjedoci, koji su imali milost doživjeti susret s uskršnjim Kristom, postali su novi ljudi. Postali su ljudi s nadom, vjerom i pouzdanjem u Boga koji je Isusa uskrisio od mrtvih. Imali su hrabrosti svjedočiti vjeru u Isusovo uskrsnuće i u najtežim trenutcima progona s kojima se prva Crkva susrela. Zbog toga im vjerujemo. Radi toga su vjeru u Isusovo uskrsnuće prenijeli do nas danas. I mi se nadamo da ćemo samo dosljednim životom u vjeri taj Duh uskrsloga Krista prenijeti i na one koji dolaze nakon nas.

U nadi da nam je i ove godine blagdan Isusova uskrsnuća donio duha radosti, zajedništva i nade, svima Vama, poštovani čitatelji, uime cijelog uredništva i svih suradnika naše i vaše Ladonje želim sretan i blagoslovjen Uskrs!

IMPRESUM

Pokrenuo Antun Hek, od lipnja do listopada 1972. listić – prilog obiteljskog časopisa Kana, samostalno izlazi od Božića 1981.

Osnivač:

Biskupski ordinarijat Porečke i Pulske biskupije
Glavni urednik: Vilim Grbac

Zamjenik glavnog urednika: Željko Mrak

Uredništvo: Blaž Božnjaković, Vilim Grbac, Ilijia Jakovljević, Tomislav Milohanić, Željko Mrak

Adresa uredništva:

Dobrilina 6, 52000 Pazin, tel: 052/624-342
ladonja@biskupija-porecko-pulska.hr
ladonja@josipturcinovic.com

List izlazi 12 puta godišnje

Grafičko oblikovanje i priprema: David Ivić Tisak/Nakladnik:

Josip Turčinović d.o.o., Pazin
IBAN: HR702380061147003243

Devizni račun

ESB: CHR22 70010000-09166144
IBAN: HR7324020061100107336

SWIFT ESBC HR 22

UDK ISSN

282 : 379.8

ISSN 1330-5018

Naslovnica: Uskrs

U prodaji ulaznice za Uskrs fest 28. travnja u KD Vatroslav Lisinski

ZAGREB „Uskrs fest“ – najstariji festival hrvatske popularne kršćanske glazbe, održat će se u nedjelju 28. travnja u Koncertnoj dvorani „Vatroslav Lisinski“ u Zagrebu u organizaciji Ureda HBK za mlade i Hrvatskoga katoličkog radija. Festival je revijalnog karaktera, a 15 izvođača izvest će 15 novih pjesama. U revijalnom dijelu programa nastupit će Nina Badrić, Marija i Ivana Husar, Alan Hržica, zbor „Izvor“ te svjetski poznati fizičar, znanstvenik i izumitelj Davor Pavuna. Jubilarno izdanje Festivala kojim će se obilježiti i 40 godina Uskrs festa održat će se na Bijelu nedjelju, 28. travnja 2019. u KD Vatroslav Lisinski u Zagrebu. Cijena ulaznice za Uskrs fest je 30 kuna, a karte se mogu nabaviti na blagajnama KD Lisinski ili putem internetske stranice www.lisinski.hr. Na Uskrs festu 2019. nastupa 15 izvođača – po dva dolaze iz Splita: Veritas aeterna i Mihovil, iz Rijeke: Magdalena Tomić-Mijatović i Maja Tadić te dva iz Bosne i Hercegovine: fra Marin Karačić iz Širokog Brijega i VIS Otkrivenja iz Mostara. Po jedan izvođač dolazi iz Dubrovnika – Stjepo Gled Markos, iz Pule – Oton, Rovinja – Davor Terzić te iz Varaždina – Antonio Tkalec. Iz Zagreba na ovogodišnjem Uskrs festu nastupa petero izvođača i to: Bogoslovski Ben(d) Sirah, Čedo Antolić i zbor Hrid, Matea Horvat, grupa RiM te zbor Anima una. Od svih izvođača samo su dvoje debitanti: Stjepo Gled Markos iz Dubrovnika te VIS Otkrivenje iz Mostara. Posebni gosti festivala u revijalnom dijelu programa Uskrs festa bit će Nina Badrić, Marija i Ivana Husar, Alan Hržica, zbor „Izvor“ te svjetski poznati fizičar, znanstvenik i izumitelj Davor Pavuna koji poziva na Uskrs fest sve ljudе dobre volje te napominje da će biti vrlo zabavno. Generalni direktor Uskrs festa je dr. Mihael Prović, izvršni direktor Slavko Nedić, umjetnička direktorica Marija Husar, a redateljica Petra Radin. Više o ovogodišnjem Uskrs festu i izvođačima može se saznati na <https://usksrfest.ml/> (IKA)

ISUSOVO USKRSNUĆE - NAŠA JE RADOST

„Tada uđe i onaj drugi učenik koji prvi stiže na grob i vidje i povjerovala. Jer oni još ne upoznaše Pisma da Isus treba da ustane od mrtvih.“

Uskrsno jutro zbumilo je mnoge. Isusov grob je otvoren i prazan. Marija Magdalena javlja Petru i drugom učeniku kojega je Isus ljubio. I oni zbumeni otrčaše do groba. Prvi uđe Šimun Petar. Tada uđe i onaj drugi učenik i vidje i povjerovala. „Jer oni još ne upoznaše Pisma da Isus treba da ustane od mrtvih.“

Da, Pisma su najavljivala da će Isusov grob već treći dan nakon smrti ostati prazan. Sam je Isus i učenicima i mnoštvu govorio o svojoj proslavi i pobradi nad smrću. Isus je uskrsnuo. Živ je! I zato je njegov grob prazan i otvoren, jer u njemu nema više smrti. A Životu nije mjesto u grobu.

Bog iz ljubavi prema čovjeku i nakon njegova grijeha i pobune protiv Boga, šalje na svijet svoga Sina Isusa Krista koji je ponizno prihvatio biti malen i neznatan. Za njega Pisma svjedoče da je prošao zemljom čineći dobro i ozdravljujući. Pozivao je sve da ga slijede, da zajedno s Njime nadvladaju svako zlo, muku i smrt i da uđu zajedno s Njime u život.

On to jednako i danas nastavlja činiti po svojoj Crkvi, po Pismima, po apostolima i njihovim suradnicima, jer hoće da se svi ljudi spase. Crkva se i danas istinski trudi izvršiti primljeno poslanje: navijestiti svakom stvorenju ljubav Božju i pokazati put koji vodi spasenju.

Kao što se progonovalo glasnike Božje i prije i poslije Isusova dolaska na zemlju, kao što se progonovalo i samoga Isusa i pribilo na križ, tako se i danas Crkva proganja u mnogim sredinama. Zlo neće nikada nadvladati dobro, smrt neće vladati nad životom jer je Isus svojom mukom i smrću nadvladao svako zlo, pobijedio smrt, uskrsnuo je i živi. Zato i danas njegova Crkva s ponosom i neustrašivo Riječju Božjom naviješta spasenje svijetu, nudi mir, budi nadu i uvodi u život.

Isusovo uskrsnuće je najznačajniji događaj u povijesti čovječanstva. Smrt je uništena. Isus svakome koji ga vjerom prihvata i slijedi, daje sigurnost života vječnoga i garanciju da će i njegov grob, poput Isusova, biti otvoren i ostati prazan. Isus daje i garanciju da će na životnom putu biti s onim koji želi biti njegov i dati mu snage za nošenje životnog križa po kome se dolazi uskrsnuću.

Zato se Crkva kao Isusova zajednica ovdje na zemlji raduje svake godine proslavi Isusova uskrsnuća, slavi, Bogu zahvaljuje, miri se s Bogom i ljudima, nudi spasenje Božje. Dapače, Crkva i svake nedjelje slavi Uskrs, jer se okuplja u Isusovo ime, izgrađuje se i slavi Boga kao u slici onoga što će biti u Kraljevstvu Božjem gdje nam je Isus pripravio mjesto i gdje nas čeka.

Svim vjernicima i svim ljudima dobre volje čestitam sretni i blagoslovjen Uskrs uz obilje Božjeg blagoslova i mira.

✠Dražen, biskup

Malobrojni, ali istinski svjedoci

Krajem ožujka papa Franjo posjetio je Maroko i, kao i na svakom apostolskom i državničkom putovanju, održao susrete s predstavnicima države, s vjernicima, s klerom i posvećenim osobama, siromasima itd. Jedan detalj susreta u Maroku izdvajila bih kao uvod u biblijsko razmatranje o uskrsnuću. Maroko je većinski muslimanska zemlja, broji više od 34 milijuna stanovnika. Kršćani tamo čine neznatnu manjinu, katolika ima tek 23 tisuće. Katolici se, dakle, broje u promilima. No, jesu li zbog malobrojnosti nevažni? To je pitanje bilo okosnica nagovora pape Franje tijekom susreta s klerom i posvećenim osobama: „Misija kršćana nije određena brojem (ljudi, op. a.) ili količinom prostora koji se zauzima“, već je određena „sposobnošću stvaranja i poticanja promjene, divljenja i suočećanja“. Papa je ponovio i evandeosku sliku o kvascu: „Isus nas je pozvao na misiju – nije nas odabrao i poslao da postanemo najbrojniji, postavio nas je u društvo kao malo kvasca“ koje će zahvatiti puno brašna. I još je jednom slikom papa Franjo potkrijepio misao, slikom soli i svjetlosti: „...nije problem biti malobrojan, nego – beznačajan“. A biti beznačajan znači biti sol koja je obljutavila ili svjetlo koje više ništa ne obasjava. Riječi pape Franje aktualiziraju Isusove riječi i postupke opisane u Evandeljima. Malobrojnost za Isusa nije bila problem, štoviše, čini se da je zazirao od mase. Nije pozvao vojsku od 5000 učenika da „budu s njime“ tijekom njegova javna djelovanja u Ju-

deji i Galileji, već tek 12 osoba, koje sam htjede i odabra. Odabrao je malo njih, i to bez kompleksa. Očito, nije se trudio ljudskim mjerilima zadiviti svoje suvremenike jer bilo mu je važnije da s onima koji su mu važni uspostavi temeljit odnos. Tri godine priprema svoje učenike na misiju naviještanja Njegova Evandelja i polako ih odgaja i uvodi u svoj misterij. Živi s njima, uči ih jeziku Kraljevstva Božjega, tumači im Pisma, rasvjetljuje otajstvo. Bez te životne bliskosti učenici ne bi mogli spoznati otajstvo Kraljevstva jer bliskost se ne može uspostaviti i razviti ako ljudi jedni drugima ne posvete svoje vrijeme. Temeljitost odnosa Isusa i njegovih apostola učinila je tu šaku ljudi autentičnim svjedocima, ali ne odmah. Oni su svaki na svoj način doživjeli Isusa i njegove riječi i djela. Možemo si zamisliti kako su se divili Isusovim ozdravljenjima, veličanstvenom slavljenju na ulazu u Jeruzalem ili sjetimo se kako im je ulijevao optimizam dok su gledali kako izgoni zle duhove. Bili su toliko zaneseni svojim Učiteljem da su vjerovali kako i njih same čeka „važna pozicija“ u kraljevstvu nebeskom. Osobno su bili dotaknuti Isusovim božanstvom, a iskušto pripadanja tom Božjem svijetu za njih je bilo sveobuhvatno. To znači da je Isus za njih bio sve. Takav osjećaj potpuna suživljavanja s Učiteljem prisutan je i tijekom njegove muke. Bez obzira na to jesu li ga zanijekali uoči njegove muke, pobegli, isli za njim do Kalvarije: svi su iskusili Kristovo otajstvo muke i smrti do same srži vla-

stitoga bića. Čak i kada ga ne razumiju, kada lažu da ga ne poznaju, kao što je to učinio Petar, kad su prestrašeni, ražalošćeni, razočarani, zbumjeni sudbinom svoga Učitelja – duboko proživljavaju svaki trenutak. Takva dubina bila je moguća zbog Isusove posvećenosti njima samima: bio je s njima, upoznali su ga i on je upoznao njih. Ušao je u dubinu njihova bića. Kad Isus uskrsava, pokazuje se samo učenicima. U njima su se nataložile Kristova muka i smrt: jer promatrali su njegovo mučenje, znali su što se događa na Kalvariji, vidjeli su rane, a sada, kad vide Uskrsloga, mogu shvatiti veličinu toga događaja. Svjedoci punine smrti i punine života, oni su, u svojim slabostima, umrli zajedno s Njime, a On svojim uskrsnućem ulazi u njihovu smrt i oživljava ih. Po silasku Duha Svetoga učenici postaju neustrašivi apostoli. I dalje ih je malo. Ali, čini se da ih broj ne brine: jer njihova je posvećenost naviještanju Kristova Evandelja potpuna, cijelim svojim srcem pripadali su Kristu. Zato njihova sol nikad nije obljutavila, svjetlo nije utrnulo: ostali su autentični svjedoci, bez obzira na progone i nevolje. „Ne boj se, stado malo“, govori Isus svojim učenicima u Lukinu evandelju, i govori nama danas. Brinimo se za to da uskrsnuće zahvati cijeli naš život, tako što ćemo upoznati Krista i prijateljevati s Njime, a onda će i naš mali život biti veliko svjedočanstvo, sol i svjetlost za život svijeta.

Sretan Uskrs!

ZAGOVARATELJI PODJELA

Čelnik SDP-a dođe u Rijeku, posjeti školu, fotografira se s vjeroučiteljem i izazove zgražanje i nerazumijevanje od strane svojih stranačkih kolega. Zamjeraju mu što se družio s nekim tko promiče vrijednosti koje, navodno, Hrvatsku guraju u srednji vijek, s nekim tko sudjeluje u Hodu za život, govori u prilog očuvanju tradicionalnih vrijednosti. Vjerojatno je dodatno ulje na vatru bila činjenica da se radi o vjeroučitelju koji, dakle, predaje Vjeronauk. Naravno da su to ideoološki usmjereni mediji predstavili kao temu za naslovnice glasila, pa i televizije. Tematika je banalna, susret možda sasvim slučajan, možda se i sam vjeroučitelj htio fotografirati s čelnikom SDP-a ili je bilo obratno, možda su se poznavali otprije te izmijenili koju riječ. Ali eto, i to je bilo dovoljno da na vidjelo izide, ako je to još nekome bilo nejasno, ideoološko opredjeljenje jedne stranke.

Stranka ili čovjek?

To dokazuje u prvom redu nedozrelost demokracije u Hrvatskoj. Čovjek se može zgroziti nad spoznjom da neki među vodećim političkim čelnicima u Hrvatskoj ne poznaju ni elementarne načine ponašanja u jednom demokratskom društvu. Političko opredjeljenje, naime, ne slijedi uvjek iste odnose koje inače ljudi gaje među sobom. Čak se i svjetonazorski ljudi mogu potpuno razilaziti, ali kao ljudi itekako mogu međusobno komunicirati, uvažavati se, dijalogizirati. Sukladno takvim stavovima čelnika SDP-a jedan kršćanin ne bi se nikada u javnosti smio pokazati u društvu s jednim muslimanom, jedan nevjernik smio bi popiti kavu samo i isključivo s nevjernikom. Rimokatolik ne bi smio prošetati s pravoslavnim vjernikom. Političar lijevoga opredjeljenja morao bi se čuvati da ne susrette političara koji je član neke stranke desnice ili centra, kao da se radi o bolesnom od

kuge. Eto, to je to društvo sloboda, ravnopravnosti, ljudskih prava i ne znam više čega što je svakoga dana stotine puta na ustima članova SDP-a. Možda ćemo morati početi nositi nekakve znakove raspoznavanja, kao što su Židovi bili nekada prisiljeni nositi žute zvijezde ili zatvorenići prugaste odore. Eto svijetle, napredne, civilizacijski razvijene Hrvatske koju uporno zagovaraju takve stranke kojima smeta čisto ludska komunikacija koja nije stranački jednobojava.

Vrijednosti koje smetaju

Mogli bismo ići i korak dalje i postaviti pitanje kakve su to ne-vrijednosti koje smetaju čelnicima SDP-a. Je li to poštivanje ljudskog života u svim etapama i oblicima? Ili su protiv toga da u Hrvatskoj uopće postoje vrijednosti obitelji i braka? Možda su za to da se iz odgoja i obrazovanja djece u potpunosti isključe roditelji i da se sve priputi tzv. ideoološki podobnim „stručnjacima“ koji će stvarati nekakve kurikule koji nemaju nikakve veze s onime što velika većina hrvatskih građana smatra nezaobilaznim vrijednostima u odgoju i obrazovanju? Možda pod svaku cijenu žele isključiti Crkvu iz sveopćeg života hrvatskoga društva, zaboravljajući da Crkvi vjeruje još uvjek daleko više hrvatskih građana nego što ih vjeruje SDP-u? Možda je ipak razlog takvoj ideoološkoj nesnošljivosti jednostavna činjenica da kada netko bezglavo tumara političkim prostorima i rapidno gubi kredibilitet, gotovo uvjek poseže za nekakvim radikalnim podjelama kako bi svojim umjetno stvorenim radikalizmom „popabirčio“ nekoliko glasova svojoj stranci. Zar to nije jeftino politikantstvo i prozirni prozelitizam?

Škola demokracije u Maroku

Ako bismo htjeli ići još korak dalje, mogli bismo se pitati što bi bilo kada bi tako razmišljali svi ostali, kada bi i kršćani i vjernici tako razmišljali ili

vodeći ljudi Crkve. Ako bismo slijedili ovaj primjer nesnošljivosti, trebali bismo prije svakih izbora jasno nagovarati i uvjeravati ljudi neka ne glasuju za stranku koja u svojem vodstvu ima takve ljudi. To ne činimo jer ipak malo ozbiljnije shvaćamo elementarne saставnice demokracije. I siguran sam da bi ti isti vodeći ljudi SDP-a bili prvi koji bi optužili Crkvu da se miješa u politiku. A jesu li upravo ti ljudi sigurni da imaju pravo ama baš svako svjetonazorsko pitanje pretvoriti u političko i stranačko pitanje? Volio bih znati je li nekom članu SDP-a zabranjeno ići u crkvu. Po onome kako se reagiralo na susret Bernardića s vjeroučiteljem, vjerujem da jest. Inače ne bi bili dosljedni. Crkva je ipak uvjek otvoreno zagovarala vrijednost života, obitelji i braka, one vrijednosti zbog kojih se taj susret nije navodno smio dogoditi. Uostalom, zar papa Franjo ne inzistira upravo na posjetima onim zemljama u kojima ima najmanje kršćana, pokazuje kako je moguće ljudski komunicirati s onima koji drugačije vjeruju ili ne vjeruju? Nedavno je tako bio u Maroku gdje je izuzetno lijepo primljen, gdje je sasvim otvoreno razgovarao s ljudima koji nisu kršćani. I s njima se fotografirao. Ne znam je li Maroko istinski demokratska zemlja. Ali je sigurno da bi neki vodeći članovi SDP-a trebali ići u Maroko i ondje učiti o demokraciji.

Isusa svlače

Nekako po prirodi stvari, po prirodnom nagnuću, većina ljudi na kugli zemaljskoj ima potrebu sakriti svoju intimu, učiniti je nedostupnom drugome, pa i oni koji inače idu goli, barem taj najintimniji dio prekriju makar „smokvinim listom“. Seksualna revolucij donijela je nov način ponašanja: ljudi se sami svlače i pokazuju svoju intimu iz egzpcionizma, iz prosvjeda, za novac, ali to su uvijek pojedinci ili male skupine prema ogromnoj većini ljudi koji to niti čine niti odobravaju. No, mora se priznati da iz godine u godinu utječu na razne načine i raznim javnim formama (performansi, filmska i kazališna gluma, televizija, nudističke plaže, časopisi i novine koje su gotovo sve začinjene seksualnim provokacijama i reklamama, modnim stilovima) na javno ponašanje te se ljudi sve više opuštaju, sve su slobodniji u odijevanju i seksističkom ponašanju. Začudo, tamo gdje bi trebali imati više stida, tamo se baš vole obnažiti (npr. vjenčanje i krizma: bilo mladenka, bilo njezina majka, sestre, bilo krizmanica, njena majka, njena kuma...). U tom metežu i mutežu postaju nejasni međusobni odnosi i osjećaji. Sve se čini dopuštenim iako nutrina srca i duše „nijemo vrišti“ da se ne čini što se čini. Ipak, obuzeti strašcu ljudi gaze svoju savjest i ohrabruju se primjerom drugih da „to nije ništa, svi tako čine“. Oni koji su strastveno pušili duhan, pa prestali, sjećaju se kako su u snu učinili što nisu mogli na javi: zapaliли su cigaretu! I onda su osjećali, kad su se probudili, veliku žalost, bili su jako potreseni kako im se to moglo dogoditi. Iako su samo sanjali. Čudno je to: dok stvarno pušiš, kao sve ti je

svejedno, a kad sanjaš, duboko si potresen. Zašto? Jer kad namjerno pušiš, lomiš svoju savjest, gušiš je i pritišćeš „svojim dokazima“ da to imaš pravo činiti i ona se šćućuri negdje u kutu bića. Ali u snu ovih zabrana nema i savjest krikne svom snagom. Tako je i sa seksualnošću: i po tom pitanju savjest se silom krši i lomi, odgurava u stranu, podcjenjuje ju se, ismijava, zaobilazi, vara. I ona se mora šćućuriti negdje duboko u biću. „Ali jače pritisnuto, jače odskače!“ – kaže poslovica, pa se lome srca i duše, potrebni su psiholozi i psihijatri, ali oni nemaju vremena ili ti nemaš novaca i problem se ne rješava. Savjest kriči, traži pomoć, a ti joj nudiš tablete, alkohol, drogu, zabave, samo ne susret sa živim Bogom u sakramantu ispovijedi, koji je tu jedini pravi lijek.

Stvari su toliko zamućene, savjesti su toliko zavedene na stranputicu da neki misle kako Crkva samo homoseksualcima ne dopušta seksualne radnje, a kao heteroseksualcima dopušta. Velika prijevara, velika laž! Crkva kaže svima za sve seksualne radnje da su griješ ako se prakticiraju prije i izvan sakralnoga braka. I ne kaže, kako bi neki htjeli, da je homoseksualni čin najveće bludno zlo, pa se ova tobož manja zla ipak smiju činiti. Griješ je, dakle, i na mladiću i djevojci koji „vode ljubav“ prije nego su se crkveno vjenčali. Griješ je i na čovjeku ili ženi koji su u crkvenom braku ako posegnu za drugom osobom. Griješ je kad seksualne radnje izvodi osoba sama sa sobom (samo blud). Griješ je kad osoba u sakralnom braku ne poštuje bračnoga druga, već nad njim čini fizičko ili psihičko nasilje ili se služi ucjenom, lukavstvom, prijeva-

rom, lažnim „govorom tijela“. Griješ je kad osoba koristi audio/video, biološka i kemijska sredstva za uzbudivanje i pobuđivanje na seksualne čine (erotiku, pjesme, alkohol i drogu, „tabletice“, afrodizijake itd). Homoseksualci traže prava koja tobož imaju heteroseksualci, a heteroseksualci se skrivaju iza homoseksualaca, kao „ono što mi činimo, ipak je prirodno i manje zlo i bolje je tako činiti nego što čine homoseksualci“. Laž! Moralno je zlo moralno zlo! Griješ je griješ i nitko ga nema pravo činiti. Svi smo pozvani na obraćenje, na plemenitost, na pravu ljubav, a ne na seksualnu sebičnost. Nema skrivanja. Svatko treba stati pred svoju savjest! Nitko nije pozvan „prekopavati“ tuđu savjest, već svoju. Drugoga možemo samo prijateljski upozoriti da nešto nije u redu. Svi smo pozvani suzdržavati se od bludnih radnji, misli, želja, riječi. Mladić, djevojka, oženjen muškarac, udata žena, posvećena osoba, bez obzira na nagnuća bilo prema suprotnom, bilo prema istom spolu, bilo prema drugim živim bićima. Strast treba obuzdati! Rješenje je vrlo jednostavno, ali i vrlo teško, i moguće. Stalnom borbom uz padeve, ali i uz vječno pridizanje dolazi se do pobjede. Ponovnim i ponovnim kajanjem i ispovijedanjem padova uz ponovnu odluku da neću više (tako) griješiti, srce ozdravlja i oslobađa se grešne navike. I stječe mir. Samo oni koji žele uživati u bludu pod svaku cijenu, traže si opravdanje u samoproglasavanju sebe ovim ili onim nastranikom. Kao tobož – onda smiju!

Državno natjecanje iz vjeronauka

Od 3. do 5. travnja 2019. u Osijeku i Đakovu u organizaciji Agencije za odgoj i obrazovanje, Nacionalnog katehetskog ureda Hrvatske biskupske konferencije, Glasa Koncila te Katehetskog ureda Đakovačko-osječke nadbiskupije održano je Državno natjecanje iz vjeronauka – Vjeronaučna olimpijada za osnovne i srednje škole na temu „Svjedoci radosne vijesti u hrvatskom narodu“ čiji je ovogodišnji domaćin bila Đakovačko-osječka nadbiskupija. Najbolji poznatatelji hrvatskih svetaca i blaženika odnosno pobjednici Državnoga natjecanja iz vjeronauka jesu ekipa OŠ „Mato Lovrak“ iz Nove Gradiške i ekipa Gimnazije Velika Gorica iz Velike Gorice. Porečku i Pulsku biskupiju na državnom natjecanju predstavljali su pobjednici biskupijskoga natjecanja: ekipa iz OŠ Marije i Line iz Umaga (mentor: Davor Mirković) koja je zauzela deveto mjesto, a u kategoriji srednjih škola ekipa iz Pazinskoga kolegija – klasične gimnazije (mentorica Mihaela Lovrić) zauzela je četrnaesto mjesto. Detaljnije informacije i galeriju fotografija s natjecanja možete ponaći na internetskoj stranici nadbiskupije domaćina: <http://djos.hr/> (np)

RAZGOVOR S POVODOM

„OMNIA DEO – SVE BOGU”

Početkom jeseni 2018. godine, na kon odlaska sestara milosrdnica u zasluženu mirovinu, u službu vođenja domaćinstva u Biskupijski ordinarijat u Poreču stigle su nove redovnice, službenice Euharistijskoga Srca Isusova i Marijina. Predstavljamo tu novu duhovnu stvarnost na ovim našim prostorima, pobliže upoznajemo pokret iz kojega je ta redovnička zajednica proizašla, kao i neke od sestara koje borave u Poreču. Zajednica Euharistijskoga Srca Isusova i Marijina, nastala po nadahnuću don Josipa Radića, već je više godina prisutna i djeluje u nekoliko hrvatskih biskupija, s očitim dobrim duhovnim plodovima. Naše su sugovornice: s. Terezija Pavić, s. Barbara Stankov te postulantica Anamarija Krznarević.

L: Društvo „Omnia Deo – Sve Bogu“, kako je sve započelo?

Sve je krenulo 1998. godine kad su utemeljitelji don Josip Radić i majka Jozefina Glasnović počeli okupljati laike i osobe posvećena života koji su vidjeli njihov primjer života, ljubav prema Bogu, papi i Crkvi. Prvi plodovi naziru se 2002. godine, kada je grupa djevojaka izrazila želju živjeti redovničkim životom. U Krčku biskupiju dolazimo 2003. godine u mjesto Sužan, gdje nam je po odluci biskupa Valtera Župana omogućeno djelovanje. Nakon 2005. godine po pozivu biskupa Valtera odlazimo u Sv. Jakov na otoku Lošinju, a 2009. godine širimo se na Rab. Klauzurne sestre 2014. godine iz Sužana sele u samostan u Nerezinama. Godine 2015. došle smo i u Biskupijski ordinarijat u Krk, a 2017. na otok Susak. U Riječku nadbiskupiju sestre dolaze na poziv nadbiskupa Ivana Devčića, 2015. godine u mjesta Dramalj i Tribalj. Od prošle, 2018., godine, prisutne smo i ovdje u vašoj biskupiji. Svećeničko bratstvo započinje 2005. godine u mjestu Kali na otoku Ugljanu, u Zadarskoj nadbiskupiji. Braća djeluju također u više biskupija u kojima se nalaze na službama. Zajedno s našim članovima u svijetu činimo jednu duhovnu obitelj OMNIA DEO u kojoj svi zajedno želimo ići putem svetosti i dovoditi mnoge duše do Boga, svatko u svom

staležu, sve činiti za Boga i s Bogom da se ljubav Božja širi još u mnoga srca. Zajednica OMNIA DEO djeluje kao „javno vjerničko društvo“, a kanonski je utemeljena 8. lipnja 2018. godine u Riječkoj nadbiskupiji.

L: Koja je temeljna nit vodilja vaše zajednice?

Temeljne niti vodilje jesu svetost i zajedništvo. Bog može djelovati samo po srcima koja su predana Njemu. Naše klauzurne sestre posvećene su Euharistiji (vječnom klanjanju). Naše se djelovanje zasniva na pet stupova duhovnosti: Euharistija, Marija, Srce Isusovo i Marijino, Križ i Milosrđe.

L: Gdje sve djelujete i koliko je osoba posvećena života, sestara i braće uključeno u vašu zajednicu?

Sestre Euharistijskoga Srca Isusova i Marijina – OMNIA DEO u Krčkoj biskupiji trenutno djeluju u Nerezinama i na Susku, dok su u Riječkoj nadbiskupiji prisutne u Dramlju i Tribalju, a generalna kuća sestara nalazi se nedaleko marijanskoga svetišta na Trsatu. Kuća novicijata nalazi se u Novom Vinodolskom. Od prošle godine prisutne smo i u Porečkoj i Pulskoj biskupiji, u Biskupijskom ordinarijatu u Poreču. Naša zajednica trenutno okuplja preko 40 sestara i postulantica, 13 svećenika, 12 bogoslova. Osim toga imamo i jednog đakona te nekoliko kandidata koji se pripremaju za ulazak u bogosloviju.

L: Kako je došlo do vašeg dolaska u Poreč?

U Poreč smo došle na poziv oca biskupa Dražena Kutleše te slijedom dogovora s našim utemeljiteljima.

Osobno predstavljanje**č. s. Barbara Stankov, iz Tisnog**

Ja sam sestra Barbara Stankov. Dolazim iz jednog malog mesta u Dalmaciji. Odgojena sam u katoličkoj obitelji. Tijekom srednje sam škole odnos s Bogom zapostavila. Živjela sam kako svijet nalaže: izgled, moda, teretana, izlasci – to je zauzimalo prvo mjesto u mom životu. Bog nas u svojoj ljubavi nikada ne napušta i ne odustaje od nas. Tako je Njegova providnost mene dovela u Asiz, na hodočašće svetom Franji. Bog je nakon toga hodočašća spustio svoju posebnu milost – dao mi

je da osjetim poziv njegove ljubavi, da ga slijedim izbliza, da budem Njegova zaručnica. U meni se vodila borba između mojih planova i želja i Božjega poziva. U toj borbi Bog mi je na put stavio dva srca Njemu potpuno predana. To je srce oca don Josipa Radića i majke Jozefine Glasnović, po kojima me Bog s Majkom Marijom ohrabruje i daje mi da vidim da je jedino u Bogu prava sreća. Njihov primjer predanja i ljubavi prema Bogu i Njegovoj volji i mene potiče da i ja tako ljubim Boga i predam mu potpuno svoje srce. Mogu posvjedočiti da sam uistinu sretna. To nije sreća koja kratko traje i prolazi, to je vječna sreća da sam ljubljeno Božje dijete.

č. s. Terezija Pavić, iz Velike Gorice

Rođena sam u tradicionalnoj katoličkoj obitelji. Odrastala sam kao i svi mladi ljudi danas. Bog je moj život vodio putem križa. Odrastala sam bez oca i nisam to mogla prihvati; tada nisam razumjela da me Bog i na taj način čuva za sebe. Redovito sam išla na misu, a u višim razredima osnovne škole išla sam na različite susrete u organizaciji Zagrebačke nadbiskupije. U srednjoj školi družila sam se s mlađima koji su bili aktivni u Crkvi, išla sam na susrete mlađih, pjevala sam u crkvenom zboru. Uslijedio je seminar kod p. Zvjezdana Linića. Tu je Bog jače pokucao na vrata mojega srca. Na tom seminaru, gledajući te mlade ljude, pitala sam se što je to što oni imaju da su tako radosni. Tada sam i sama počela intenzivnije i ozbiljnije razmišljati o Bogu. Bog me privlačio, htjela sam ga što više upoznati pa sam nakon srednje škole upisala Katolički bogoslovni fakultet u Zagrebu, išla na susrete mlađih, na molitvene zajednice... Preokret u mom životu dogodio se nakon prometne nesreće u kojoj je smrtno stradala moja mlađa sestra. Nisam to nikako mogla prihvati, moja vjera bila je na velikoj kušnji. Na studiju sam se družila s prijateljcama koje su odlazile na susrete molitvene zajednice koje je vodila naša majka Jozefina u crkvi sv. Jeronima u Zagrebu. Tako sam i ja saznala za ovu duhovnu obitelj i sestre Euharistijskoga Srca Isu-

sova i Marijina. Preko majke Jozefine Bog mi je dao milost da mogu prihvati put kojim Bog vodi moj život. Gledajući njen primjer ljubavi prema Bogu i ljudima koje joj Bog stavlja na put, prepoznaла sam da u tom srcu živi Bog. Budуći da sam u to vrijeme intenzivnije razmišljala o smislu života i kako usmjeriti svoj život, posebno je značajno za mene bilo iskustvo redovničkoga načina života kod sestara u Sv. Jakovu i hodočаšće u Lourdes i Fatimu koje je vodila naša majka Jozefina. Tada sam jasno prepoznaла da me Bog zove da ga slijedim izbliza, i to baš u ovoj duhovnoj obitelji. Uskoro sam položila još nekoliko preostalih ispita na fakultetu i došla u samostan. Kao časna sestra jako sam sretna i ne bih se mijenjala ni za što na svijetu. Radosna sam što sam dio tog velikog Božjeg djela.

s. Ana Marija Krznarević, postulantica, iz Zagreba

Postulantica sam službenica Euharistijskoga Srca Isusova i Marijina. Dolazim iz katoličke obitelji. Imam

trojicu braće. Odmalena smo odgajani u vjeri i imali smo blagoslov da u našoj župi u Zagrebu djeluju sestre dominikanke s kojima smo rasli u vjeri. U pubertetu se dosta toga promijenilo. Nakon srednje škole udaljavala sam se od Boga, ali Bog nije od mene. Vjerujem da mi je poslao ljude koji su me odveli kod don Josipa Radića. Počela sam razmišljati o svetosti. Križ nasuprot užitka, križ nasuprot karijere. Nagovor o svetosti na duhovnoj obnovi koji je održao don Josip, kako mi se dojmio i urezao u srce. Upoznala sam jednog našeg brata svećenika koji me pozvao da dođem u zajednicu u Zagrebu. Došla sam na prvi susret u crkvu sv. Jeronima i upoznala majku Jozefinu. Ta ljubav koja je mene obuzela nakon susreta s majkom Jozefinom nešto je neopisivo. Godinu dana dolazila sam kao laik. Išli smo na razna hodočаšća u Lurd, Fatimu. U Fatimi sam osjetila poziv za redovničko zvanje. Redala su se pitanja, odbianja, unutarnja borba, dvojbe. Još je tu bila karijera i planovi za drugačiji

život. Rekla sam to duhovnom ocu. Vratila sam se s hodočаšća i sve što me prije toga veselilo, obuća, odjeća i druge svjetovne stvari, sad su mi se činile ispraznim. Nisam znala što se sa mnom događa. Nisam više osjećala interes prema studiranju. Ništa me u tome više nije privlačilo. Zamolila sam duhovne roditelje za razgovor i nakon toga ušla sam u samostan i – ostala.

L: Kako izgleda jedan vaš radni dan?

Dan započinje molitvom, slijedi sveta misa, zatim doručak te podjela zaduženja. Nakon ručka imamo kratko vrijeme odmora. U 15 sati je molitva i razmatranje duhovnoga štiva. U 16 sati slijede nova radna zaduženja. Nakon večere imamo rekreaciju – vrijeme darovano za izgradnju zajedništva. Dan završavamo klanjanjem pred Presvetim, a nakon toga je odlazak na počinak. Za sve ovo što radimo crpimo snagu i ljubav iz molitve. Svakoga dana sve što činimo jest susret s Bogom. Molitvom i radom imamo priliku rasti u ljubavi, sve nam može poslužiti da rastemo u ljubavi ako se prepustimo Bogu.

Dragim sestrama od srca hvala na ugodnome razgovoru i predstavljanju. Želimo dobrodošlicu ovoj novoj duhovnoj stvarnosti na istarskome tlu jer, znamo da je svaki novi pokret u Crkvi odgovor na potrebe vremena u kojem nastaje. Našim sestrama Euharistijskoga Srca Isusova i Marijina želimo uspješan rast u vjeri,obilje milosti i Božjega blagoslova, a cijeloj redovničkoj zajednici mnogo novih kvalitetnih duhovnih zvanja, u svim granama njihove karizme.

OMNIA DEO – ČETIRI GRANE ISTE KARIZME

Javno vjerničko društvo OMNIA DEO okuplja četiri grane: klanjateljice Euharistijskog Srca Isusova i Marijina su klauzurne sestre; službenice Euharistijskog Srca Isusova i Marijina su sestre koje žive u zajednicama i samostanima otvorenog tipa; braća Euharistijskog Srca Isusova i Marijina su dijecezanski svećenici u svećeničkom bratstvu te naposljetku naši članovi u svijetu – apostoli Euharistijskog Srca Isusova i Marijina koji se okupljaju na molitvenoj zajednici koja djeluje u više gradova u Hrvatskoj, ali i izvan naše domovine.

Planinarski križni put održan u srcu Istre

Središnjim dijelom istarskoga poluotoka, od Svetvinčenta preko Pazina do Motovuna, održavao se u subotu i nedjelju, 6. i 7. travnja, 63.

Planinarski križni put u organizaciji udruge Ekospiritus iz Samobora.

„Nije moguće sakriti grad koji leži na gori“, bilo je geslo ovoga korizmenog hodočašća na koje se odazvalo preko 500 sudionika iz Zagrebačke i Bjelovarske nadbiskupije s nekoliko svećenika, a kojima se pridružio i veći broj sudionika Riječke nadbiskupije te mladi Porečke i Pulsko biskupije.

Puno lijepih misli i poticaja za vjernički rast

Prvostajna bila je u Svetvinčentu u župnoj crkvi, rodnoj župi bl. Miroslava Bulešića. Ondje su svoj hod sudionici započeli mlijetvom časoslova i meditacijom prve postaje. Životopis blaženika Miro-

slava predstavio je domaći župnik vlč. Darko Zgrablić koji je poticajni mislima predstavio život Blaženika. Prvoga dana hodočasnici su prošli preko dvadeset kilometara, a nakon župe Svetvinčenat ušli su župu Žminj gdje ih je dočekao mjesni župnik vlč. Jordan Rovis i njegovi župljani predstavivši povijest župe. Žminjska župa prepoznatljiva je po križevima i manjim kapelicama jer se na njenu teritoriju nalazi preko 110 podignutih svjedoka žive vjere. U drugom dijelu dana hodalo se župom Lindar da bi se u kasnim popodnevnim satima ušlo u župu Pazin gdje su se sudionici smjestili na noćenje u dvorani Pazinske katedrale. Večernji program započeo je pozdravom župnika Pazina vlč. Mladena Matike i predstavljanjem kulturno-povijesne baštine župne crkve sv. Nikole. Nagovor, katehezu prije mise, održao je fra Josip Vlašić iz franjevačke zajednice u Pazinu, a

Euharistiju je predvodio vlč. Darko Zgrablić. Obojica su izrekla puno lijepih misli, poticaja za vjernički rast svih sudionika.

Topao doček domaćina

Drugi dan započeo je osmom postojom u franjevačkoj crkvi u Pazinu, a hod se nastavio preko župe Beram i razgledom poznate freske „Ples mrtvaca“ u grobljanskoj kapeli. U popodnevnim satima sudionici su molili postaje Križnoga puta u župama Kašćerga i Zamask gdje ih je dočekao župnik vlč. Ante Žufić sa svojim župljanimi koji su sve hodočasnike počastili domaćim kolačima i okrijepili ih raznim napitcima. Na kraju dana ušli su u župu Motovun gdje ih je dočekao domaći župnik vlč. Izidor Sekicki. Misu je predvodio generalni vikar Porečke i Pulsko biskupije mons. Vilim Grbac, uz koncelebraciju više svećenika i đakona. U koncelebraciji je bio i vlč.

Dalibor Pilekić, povjerenik za mlade Porečke i Pulske biskupije.

Zajedništvo mjesne i hodajuće Crkve

Hodočasnici koji su bilo okupljeni u 63. Planinarski križni put bili su najveća skupina ikada pristigla u svetište bl. Miroslava Bulešića, punili su župne crkve koje nikad nisu bile punije u zadnjih pedesetak godina, po riječima mjesnih župnika. Zajedništvo mjesne i hodajuće Crkve bilo je vidljivo tijekom čitavoga vikenda.

Na Facebook stranicama udruge Ekospiritus

Subotnja kateheza i homilija bile su prenošene uživo na Facebook stranicama udruge Ekospiritus i tako bile dostupne diljem Hrvatske pa ih je u nekoliko sati pogledalo dvadesetak tisuća ljudi koji prate sadržaje Udruge. Susret su modelirali bračni par Patricia i Tomislav Lukšić iz župe Donja Lomnica. Tekst meditacije na temu gesla napisao je Tomislav Šegina, vjeroučitelj iz Karlovca, dugogodišnji sudionik Planinarskih križnih puteva, a ujedno i onaj koji je osmislio dionicu ovogodišnjega pohoda. Organizacijski tim Planinarskoga križnog puta, predvođen vjeroučiteljem Radovanom Librićem, ponovno je osmislio jedan jako bogat duhovni program koji je sve sudionike pripremio za svetkovinu Uskrsa. (Tekst: Radovan Librić, foto: Ecospiritus, D. Fattorich)

Duhovna obnova i Križni put „Ka Sv. Andriji“

VRSAR U vrsarskoj župi sv. Martina i ove je godine korizma bila posebno obilježena već tradicionalnim križnim putom „Ka sv. Andriji“ kojemu je ove godine predvodila korizmena duhovna obnova. Predvoditelj je bio mons. Ivan Hren, kanonik Prvostolnog kaptola zagrebačkog. Duhovna obnova trajala je od petka, 5. travnja do nedjelje, 7. travnja. Prvoga dana program je započeo pobožnošću križnoga puta, a uslijedila je misa s homilijom na temu sakramenta pomirenja. U subotu program je započeo pobožnošću krunice, tijekom koje je za ispovijed bilo na raspolaganju bilo više svećenika. Drugoga dana duhovne obnove predvoditelj je tijekom misnog slavlja izrekao homiliju na temu citata iz Knjige proroka Izajije „Evo činim nešto novo; već nastaje!“. U nedjelju, posljednjeg dana duhovne obnove mons. Hren je predvodio nedjeljna misna slavlja pro populo u Vrsaru i Gradini. U prigodnoj homiliji, govoreći o Isusovu postupku kada mu dovedoše ženu koja je trebala biti kamovana zbog preljuba, predvoditelj je, citirajući Isusa, pozvao okupljene da se klone formalizama te da nastoji autentično živjeti svoje kršćanstvo. Istaknuo je kako je kršćanstvo vjera u kojoj čovjek ne treba tražiti Boga, jer je Bog taj koji traži čovjeka i postaje jedan od nas. Novina je u tome što je on

Nebo približio zemlji, a zemlju izdigao prema Nebu. Sve bi bilo besmisleno bez perspektive vječnosti, a u Isusu dobivamo dimenziju vječnosti. Govoreći o oprostu pozvao je okupljene na više strpljivosti, na više milosrđa, jednostavno na više istinskog praštanja u odnosu prema drugima, upravo po uzoru na Isusa, imajući uvijek na umu njegove riječi upućene nama, „idi i ne grijesi više“. Istoga dana, u poslijepodnevnim satima, u Vrsaru je održan tradicionalni križni put „Ka Sv. Andriji“. I ove se godine, okupilo oko sto i pedeset vjernika, mahom iz Porečkog dekanata, ali i iz drugih, udaljenijih krajeva biskupije. Vjernici su se, kako je to već uobičajeno, okupili kod vrsarskoga groblja gdje ih je dočekao domaćin, vlč. Lino Zohil, župnik Vrsara i Gradine, zajedno s vlč. Ivicom Butkovićem, župnikom susjednih župa Funtana i Fuškulini. Nakon župnikova uvodnoga pozdравa, okupljeni su, predvođeni križem, pjevačima i svećenicima krenuli preko ceste, pored lokve Fabian, po šljunčanoj stazi koja vodi do crkvice sv. Andrije. Postaje Križnoga puta postavljene su na stabla uz stazu, a napravljene su od grana iz okolne šume te drvenih ploča s izrezbarenim rimskim brojevima postaja. Tekst križnoga puta čitali su krizmanici Vrsara i Funtane, a molitve i prigodna promišljanja na temu

postaja izrekli su nazočni svećenici. Stigavši vijugavom stazom do vrha brda i crkvice sv. Andrije, vjernici su izmolili zadnju postaju koja se nalazi na stablu ispred crkve te potom završnom molitvom zaključili pobožnost križnoga puta. Prigodno promišljanje na kraju pobožnosti križnoga puta ove je godine izrekao vlč. Ivica Butković. Uslijedio je glazbeno - meditativni trenutak kojeg su skladbama klasične glazbe na akustičnoj gitari realizirali vrsarski učenici glazbene škole, a završen je nastupom vrsarskog župnog zboru. Župnik ja potom izrekao zaključni pozdrav te sve okupljene pozvao na sudjelovanje na Križnom putu „Ka svetom Andriji“ i iduće godine, na petu korizmenu nedjelju. Ova lijepa tradicija pobožnosti križnoga puta započela prije devet godina, nakon što je vlč. Zohil, po preuzimanju župe Vrsar, odlučio popraviti tada ruševnu crkvicu sv. Andrije iz 18. stoljeća. Posvema obnovljenu crkvu je, o blagdanu svetog apostola Andrije, 30. studenog 2010. godine, nanovo blagoslovio tadašnji ordinarij mons. Ivan Milovan. Osim ovog, već tradicionalnog, križnoga puta, tu se redovito održava i svećana proslava svetoga Andrije ap., pa tako svake godine, zadnjeg dana mjeseca studenog, ribari u procesiji nose sliku sv. Andrije do crkvice. (G.Krizman)

VELIČANSTVEN DAŠAK PROŠLOSTI

STARI PAZIN U nedjelju, 7. travnja 2019. u podnevnim satima održan je u crkvi sv. Jurja na Starom Pazinu nastup pod imenom „Korizmena baština Istre“. Ovo je osma godina zaredom kako se ta jedinstvena priredba održava u vremenu korizme, i to svake godine u drugoj crkvi širom Istre, a jednom su gostovali i u Zadru. Korizmenu baštinu pokrenuli su 2011. godine gosp. Viktor Prenc i gosp. Mauricio Zović iz Svetoga Petra u Šumi, zajedno s biskupom mons. Ivanom Milovanom. Prvi je put izvedena u Eufrazijevu bazilici u Poreču 2012. godine. To je vrlo zanimljiv pjevačko-scenski nastup u kojem sudjeluju: župni zbor iz Žminja, župni zbor iz Svetoga Petra u Šumi, ženska vokalna skupina „Jažulice“ iz Lanišća te pučki pjevači Milan Kranjčić i Kristijan Vicel. Korizmenu kulturnu baštinu koju smo imali čast vidjeti i poslušati čine pučki napjevi srednje i sjeverne Istre koji su se pjevali u Velikom tjednu (od Uličnice do Vazma), a ove se godine manifestacija održala pod geslom „Pred Tobom padamo nice!“ Svaki je zbor dostojanstveno uz pjesmu ušao u crkvu. Na čelu je Josip Srblin nosio veliki križ. Svi su sudionici u rukama imali maslinove grančice noseći nam mir. Te su grančice izvođači na kraju programa podijelili domaćinima. Pjevači i zborovi izmjenjivali su se i vrlo skladno mijenjali poziciju u crkvi. Bio je to svojevrstan Hod za križem, koji se selio od glavnog oltara preko bočnoga lijevog oltara, bočnoga desnog oltara i sakristije. Iz tekstova napjeva moglo se pratiti Isusov križni put, proživljavanje agonije na Maslinскоj gori, uhićenje, izvrgnuće ruglu i optužbama, zatim dolazak pred Pilata, pogrdjivanje, bičevanje i krunjenje trnovom krunom. U pjesmama je opjevana i Veronika koja pruža Isusu rubac, kao i Šimun Cirenac te najviše tužna majka Marija. Izmjenjivali su se vrsni pjevači u solo izvedbi, u ženskim skupinama, muškim kvartetima te mješovitim skupinama. Bilo je zaista dojmljivo pratiti sinkronizirano i ležerno premještanje pjevača bez riječi i bez voditelja. Zanimljivo je da su „Jažulice“ iz Lanišća koristile knjigu pjesama iz 1893. godine, a neki su napjevi bili stari i preko 300 godina. Na završetku se uz dugotrajan pljesak izvođačima obratio domaći župnik vlč. Željko Zec zahvalivši im što su izabrali baš našu crkvu za svoj ovogodišnji nastup. Druženje je uz zajedničku pjesmu zaključeno u župnoj dvorani, uz hranu i piće koje su pripremili domaćini. Vidjevši i doživjevši ovaj dašak prošlosti, obogaćeni vratili smo se kućama, zahvalni i ponosni na naše pretke. Oni su na ovim našim prostorima bez neke velike glazbene naobrazbe na ovakav način častili Isusovu muku i smrt prije više stotina godina. Svaka čast ovim pjevačima koji su to nastavili i neprocjenjivo blago spasili od zaborava! (Mirjana Ferenčić)

„Vi ste sol zemlje...vi ste svjetlo svijeta!“

„Vi ste sol zemlje...vi ste svjetlo svijeta!“ geslo je kojim su oci franjevci iz pulske župe sv. Ivana Krstitelja objedinili osam dana intenzivnog rada na produbljivanju duhovnosti u ovogodišnjoj korizmi, te tako svojim župljanima, ali i vjernicima šireg područja južne Istre, pružili mogućnost još bolje priprave na najveći kršćanski blagdan, Uskrs.

PULA U pulskoj Župi sv. Ivana Krstitelja od 24. do 31. ožujka održane su pučke misije. Voditelji su bili o. Zdravko Tuba, OFMConv i o. Stjepan Brčina, OFMConv, a za pomoć kod liturgijskih slavlja prisutan je bio i fra Matej Milić. Zadnji put su pučke misije u ovoj župi održane u sklopu misija u gradu Puli 1999. godine. Početak je obilježen na svim nedjeljnim misnim slavljima prvoga dana. Te nedjelje, 24. ožujka, održan je i tradicionalni križni put po ulicama naselja oko župne crkve. Od pondjeljka do subote misionari su primali vjernike na duhovne razgovore i ispovijedi, a osim toga susreti su se i sa zajednicama koje djeluju u župi, te sa polaznicima župne kateheze. Zajedno sa domaćinima obišli su stare i bolesne osobe koje žive na području te župe te Dom za odrasle osobe Vila Marija. Svake večeri program je započinjao pobožnošću krunice, uslijedila je sveta misa s prigodnom homilijom te nakon toga nagovor i klanjanje pred Presvetim Oltarskim sakramentom. Nagovori su iz dana u dan razvijali temu Božje ljubavi i milosrđa. Misionari su osim toga nastojali okupljenim vjernicima svrnuti pozornost na važnost svijesti o pripadnosti Crkvi, napose u recentnim vremenima kada smo svjedoci gubljenja kršćanskog identiteta te je veoma potrebna Nova evangelizacija. Različite zajednice prisutne u župi svake su večeri pripremile prigodni agape te je druženje s misionarima nastavljeno i nakon molitvenih sadržaja. U nedjelju, 31. ožujka, nakon mise poldanice priređen je veliki agape za sve okupljene, a misije su zaključene zajedničkim sudjelovanjem, zajedno sa vjernicima iz Pulskog, Vodnjanskog i Labinskog dekanata na biskupijskom korizmenom hodočašću u pulsku katedralu. Biskup ordinarij, mons. Dražen Kutleša, posebno je pozdravio sudionike pučkih misija u Župi sv. Ivana Krstitelja te zaželio da te misije doista urode obilatim plodom. (G.K.)

Četiri desetljeća Neokatekumenskoga puta u Istri

U subotu, 30. ožujka, uoči četvrte korizmene nedelje, u Pazinu je svečano proslavljena četrdeseta obljetnica postojanja Neokatekumenskoga puta u Porečkoj i Pulskoj biskupiji.

U dvorani Pazinskoga kolegija, pred oko 700 članova Neokatekumenskoga puta iz raznih dijelova Istre, misno slavlje predvodio je porečki i pulski ordinarij mons. dr. Dražen Kutleša, uz koncelebraciju 40-ak svećenika. Na skupu su nazočili članovi 32 zajednice iz 12 istarskih župa, koliko ih trenutno postoji u Istri. Među koncelebrantima bili su generalni vikar Biskupije mons. Vilim Grbac, kancelar preč. Sergije Jelenić, rektor sjemeništa Redemptoris Mater u Puli preč. Piergiorgio De Angelis, rektor sjemeništa Redemptoris Mater u Trstu mons. Janez Oberstar, rektor sjemeništa Redemptoris Mater u Sarajevu preč. Michele Capasso i ravnatelj Pazinskoga kolegija preč. Alejandro Castillo Jiménez. Pozdrave gostima, predstavljanje zajednica te ukratko o plodovima Puta izrekao je dr. sc. Stipan Trogrlić, a pregled povijesne kronologije Puta u Istri okupljenima je predstavila Mileva Trogrlić. Pokret koji su 1964. godine među siromasima naselja Palomeras Altasa u Madridu osnovali Kiko Arguello i Carmen Hernandez u Istru su 1979. godine donijeli katehisti iteneranti Giacomo Ranieri, Lucia Toso i Giorgio Carnelos. Lucia Toso nazočila je skupu te je okupljenima uputila prigodnu riječ. Uz pozdrave upućene svim nazočnim prezbiterima, dr. Trogrlić posebno se prisjetio vlč. Ljubomira Bilića, nekadašnjeg župnika Svetvinčenta, koji je potekao iz Neokatekumenskoga puta, a preminuo je 2012. u 44. godini života i 10. godini svećeništva. Neokatekumenski je put u Istri prvi prihvatio tadašnji župnik pulske katedrale pok. mons. Vladislav Premate, kojemu je o tome tada novome pokretu govorila gđa Ana iz Padove, rođena u Puli. Ona je nazočila proslavi obljetnice. Nedugo zatim Put su prihvatali i drugi

svećenici i redovnici, uz ostale i o. Bernardin Filinić, tada župnik Sv. Josipa, i o. Stanko Škunca, tadašnji župnik Sv. Antuna, koji su također nazočili proslavi. Kateheze je pohađao i tadašnji generalni vikar mons. Antun Bogetic. On je kasnije, kao biskup, u prosincu 1991. osnovao Biskupijsko misijsko sjemenište Redemptoris Mater koje je dosad dalo 73 svećenika, 3 đakona, od čega je 47 zaređeno za Porečku i Pulsku biskupiju, a 30 ih ondje i djeluje. Neokatekumenski put nadalje njeguje karizme laika u poslanju i *missio ad gentes*, a od prošle su godine počeli i poseban rad s adolescentima u programu Postkrizma.

Kateheze su započele 30. siječnja 1979.

Uz dopuštenje tadašnjega ordinarija, mons. Dragutina Nežića, kateheze su započele 30. siječnja 1979. godine, a ulazna konvivencija završila je 25. ožujka 1979. na blagdan Blagovijesti. Nastale su tri zajednice. Iz katehizacije u župi Katedrala: 1. zajednica Katedrale i 1. zajednica Sv. Antuna te iz kateheza u Župi sv. Josipa 1. zajednica Sv. Josipa. Sljedeće godine kateheze su se ponovile u svima trima spomenutim župama i u Župi sv. Pavla u Puli. Prva godišnja konvivencija za zajednice Splita, Ljubljane i Pule održana je od 25. do 28. listopada 1979. u Postojni. I otad se ove godišnje konvivencije, koje su priprema za evangelizaciju u tekućoj godini, održavaju u kontinuitetu sve do danas. Isto tako neprekidno od 1982. zajednice slave Uskrsno bdjenje. Godine 1986. započele su kateheze u Poreču, a 1990. u Pazinu. Na blagdan Preobraženja Gospodnjeg, 6. kolovoza 1990., Kiko, Carmen i otac Mario, na poziv biskupa Bogeticā, došli su u Pazin te u zgradu Pazinskoga kolegija sudjelovali na sastanku na kojem je, uz biskupa Bogeticā, bio tadašnji riječki nadbiskup i metropolit mons. Antun Tamarut, pedesetak istarskih svećenika te nekolicina starijih katehisti. Kiko je govorio o potrebi evangeličarskog pastoralnog poslanja Crkve i implementaciji Koncila u župe. Taj

susret bio je jedan snažan duhovni poticaj jer su se te godine održale kateheze u mnogim župama.

Biskupijsko misijsko sjemenište „Redemptoris Mater“

Nakon što je prvo otvoreno u Rimu 1987. godine, mons. Antun Bogetic želio je i u Istri otvoriti Biskupijsko misijsko sjemenište „Redemptoris Mater“. Želja mu se ostvarila 8. prosinca 1991., a u listopadu iste godine sedmorica prvih sjemeništaraca-bogoslova dolaze u Pulu. Stanovali su u obiteljima i svakodnevno putovali u Rijeku na studij teologije, istaknuto je u predstavljanju. Tijeko sljedećih godina redovito su se održavale kateheze u župama u kojima su već postojale zajednice, ali i u novim župama. Evangelizacija redovito počinje nakon godišnje konvivencije na kojoj se dogovaraju i formiraju ekipi katehist, te mjesto i vrijeme održavanja kateheza. U svakoj ekipi nalazi se jedan prezbiter. Kateheze se obično održavaju u korizmi i došašcu. Budući da se Put odvija po etapama, utvrđuje se i pojedine etape za određene zajednice. Formacija podrazumijeva 4 faze: kerigmu, pretkatekumenat, katekumenat i izabranje, od kojih svaka nosi svoje specifičnosti. Veliki događaj za Neokatekumenski put bilo je definitivno odobrenje Statuta 11. svibnja 2011. na svetkovinu Duhova. Odobrenjem Statuta Sveta Stolica jamči da ovaj itinerarij kršćanske inicijacije, omogućen ponovnim otkrivanjem katekumenata na Drugom vatikanskom saboru i življenju u malim zajednicama, bude zaštićen u svojim specifičnim obilježjima i u svom kontinuitetu. Sveti Otac Ivan Pavao II. priznaje Put kao „itinerarij katoličke formacije valjan za društvo i za današnja vremena“. Najstarija zajednica, 1. zajednica pulske Katedrale, zajedno s članovima 1. zajednice Sv. Antuna i 1. zajednice Sv. Ivana, završila je Put 2011. godine obnovom krsnih obećanja u Uskrsnom bdjenju u Eufrazijevoj bazilici, koje je predvodio porečki i pulski biskup mons. Ivan Milovan. Godine 2015. kateheze su odr-

žane u Vodnjanu, a 2016. u Rovinju. Najmlađa zajednica osnovana je prije tjedan dana, istaknuo je na predstavljanju, te je zaključno pojašnjeno da „Neokatekumenski put nije sam sebi svrhom, nego ima za cilj dovesti nas do ozbiljnog istinskog i intimnog odnosa s Isusom Kristom, kako bismo onda, kao odrasli kršćani, postali svjedoci i navjestitelji Radosne vijesti.“ Sjemenište je, u kojem se trenutno nalazi 25 bogoslova iz 11 zemalja diljem svijeta, predstavio rektor preč. Piergiorgio De Angelis.

To što ste ovdje znak je da ste kušani i prokušani

Biskup je u prigodnoj homiliji, govoreci o prispopobi o milosrdnom ocu, istaknuo kako se i mi često možemo prepoznati u mlađemu sinu koji je otiašao od Oca, ne nužno fizički, već u pogrešnom moralnom smjeru. Govoreći o starijem sinu, biskup je rekao da on predstavlja sve one koji provode slovo zakona, ali bez ljubavi prema bližnjemu. Takav stav može dovesti do zavisti i protivljenja obraćenju drugoga. Govoreći o očevoj gesti, biskup je istaknuo kako je ta gesta čin milosrđa, djelotvorne ljubavi prema bližnjemu. Naš je život put, rekao je nadalje biskup, i sigurniji smo kada nas na tome putu prati netko iskusan; zahvalio je katehistima Puta koji pra-

te članove zajednica na njihovu putu vjere, kako bi oni mogli drugima biti put, primjerom. „To što ste ovdje znak je da ste kušani i prokušani“, rekao je biskup obraćajući se članovima Puta. Uime Biskupije mons. Kutleša izrekao je zahvalu Luciji i Giacomu te svim katehistima na svemu što su činili i čine. Zahvalio je na poseban način svim dosadašnjim i sadašnjem rektoru pulskoga sjemeništa istaknuvši kako je njegova suradnja s preč. De Angelisom vrlo plodonosna te kako se nada da će se tako i nastaviti. Istaknuo je da u intenzivnoj suradnji nikada nisu imali spornih pitanja. Na kraju je uputio zahvalu, uime Biskupije i svoje osobno, svima okupljenima na svemu što čine. „Imate punu podršku Biskupije, nastavimo dalje na Njivi Gospodnjoj, jer ako jedni s drugima surađujemo, naše će djelo napredovati i rasti. Jednako tako, i ako bude problema, kao i u svakoj obitelji, trebamo ih, u duhu jedinstva i u duhu ljubavi, rješavati na dobro svih nas i cijelog naroda Božjega“, rekao je biskup. Misno slavlje glazbeno su animirali bogoslovi iz pulskoga sjemeništa te kantori iz raznih istarskih zajednica.

Ukratko o plodovima Puta u Istri (iz izlaganja dr. Trogrlića):

Iz pulskoga Biskupijskog misijskog sjemeništa, koje je 8. prosinca 1991.

osnovao tadašnji porečki i pulski biskup mons. Antun Bogetić, dosad su zaređena 73 svećenika i 3 đakona, 47 svećenika uključeno je u Porečku i Pulsku biskupiju, a 30 ih djeluje na području Biskupije.

U ovim malim zajednicama Gospodin je podigao i razne karizme: karizmu duhovnih zvanja iz istarskih zajednica dosada je zaređeno 5 svećenika, u raznim sjemeništima trenutno je 8 bogoslova, jedna je sestra benediktinka na Pagu; karizmu obitelji ili braće i sestara, poslanje koje na razne načine služi potrebama mjesne Crkve. U tom su poslanju ili su bile 3 obitelji i jedna djevojka. U *missio ad gentes*, kao novom obliku evangelizacije u potpuno sekulariziranim sredinama, dvije su obitelji u Sarajevu i Bitoli. U Istri su dvije obitelji s djecom u poslanju: jedna iz Napulja, druga iz Venecije. Mnogi su mlađi, potpomognuti vjermom, koja pomalo raste na ovom putu, ušli u kršćanski brak, otvorili su se životu i imaju brojnu djecu. Od 2018. u Biskupiji se započelo s programom Postkrizma. Radi se o pomoći adolescentima da nakon sakramenta potvrde ne odu iz i od Crkve, gdje u domu obitelji i kumova vide prisutnost Duha Svetoga i važnost obitelji.

U Pićnu proslavljen glavni patron župe – Navještenje Marijino

Dana 25. ožujka o. g., na blagdan Blagovijesti ili Navještenja Blaženoj Djevici Mariji, proslavili smo svečanom sv. misom svoga glavnog patrona župe, tj. Navještenje Marijino, kako se i zove naša župa. U narodu se taj blagdan naziva i Majka Božja Ma(o)rčanica jer dolazi u ožujku koji se u narodu naziva i *marač*. Uz sv. Roka, kojemu je posvećena i crkvica tik do gradskih zidina, ali s vanjske strane (kako se to i gradilo na tim mjestima da bi ovaj skromni, ali veliki svetac svojim zagovorom štitio mjesto i njegove pučane i građane od kuge i drugih zala), i Nicefora (anti-ohijskoga mučenika i biskupa pićanskoga) kojima je posvećen i jedan od bočnih oltara u glavnoj župnoj crkvi, radosno otajstvo Navještenja Blaženoj Djevici Mariji kojim je njoj samoj, a time i cijelom svijetu sam dobri Bog progovorio po svom arkandelu Gabrijelu da će začeti po Duhu Svetomu i roditi Sina kojemu će nadjenuti ime Emanuel/S nama Bog, glavni je zaštitnik ili patron naše župe Pićan. To zorno, živopisno, gotovo dječjim očima i srcem čisto i jasno viđeno, ali i s puno grandioznosti i mistične duhovnosti prikazuje i glavna oltarna slika iza središnjega oltara. Da otajstvo Navještenja Marijina, upravo kako i glasi službeni naziv župe Pićan, bude glavni patron župe, odredio je biskup Antonio Zara, nedvojbeno jedan od najvećih znanstvenika, teologa i humanista ondašnjega, moguće i današnjega svijeta. Za vrijeme službovanja biskupa Antonija Zare u Pićnu dovršena je izgradnja, odnosno konačna dogradnja današnjega oblika naše glavne župne crkve (glavna lađa i dvije bočne), pa je tako godina 1610. uklesana u glavni oltarni luk (i njegovo ime), a 1613. iznad glavnih ulaznih vrata. Biskup Antonio Zara umro je 1621., pa je, dakle, u tom vremenu donesena i odluka da se glavnim patronom župe proglaši ovo jedinstveno, divno i čudesno radosno otajstvo na spasenje cijelog svijeta. Tim bismo više mi vjernici, katolici, kršćani, žitelji naše župe, pa i Općine Pićan, morali posvetiti više sebe tom blagdanu koji slavi sav katolički svijet.

Isto je u svojoj prigodnoj propovijedi naglasio i župnik vlč. Antun Kurelović, retorički se zapitavši kako smo se to više prepustili javnom (uz sve moguće javne manifestacije, događanja na temu koja je barem dvojbena, Dan Općine i prigodna priznanja, u svakom slučaju mnoštvo svijeta bude i na svečanoj sv. misi i u svjetovnom slavlju, op. a.), pa onda, moguće, i osobnom i intimnom slavljenju sv. Roka, također našega zaštitnika, što je sve lijepo i dobro, a nismo stavili naglasak na ovaj blagdan i patrona, što pokazuje i naš odnos prema glavnom župnom zaštitniku koji jednostavno kaže: Emanuel, S nama Bog, radujte se, ljudi. Bog vam najavljuje nadu i svoju beskrajnu ljubav i milosrđe, Bog vas ljubi toliko da vam daruje svoga ljubljenog Sina da vas svojom žrtvom otkupi od grijeha i spasi za vječni život u zajedništvu s Njim. Ipak, premda je korizmno vrijeme i liturgijska je boja pokornička, ljubičasta, cvijeće skromno, minimalno i isto tako tužne boje, a prate ga simboli Kristove muke (trnje, drvo križa, kopljje, čavli), naša je mila župna crkva toga sunčanoga ponedjeljka osvanula oltarima ovjenčanim rascvjetalim žutim narcis-

sama, ukrasnim rumenim glogovim cvjetovima i zumbulima, naravno, i svečanom bijelom župnikovom mlinicom i oltarnicima. Ta proljeće je, ne što je kalendarsko, nego je vjersko, Nebesko, blagdan je ljubavi Neba prema ljudima dobre volje, blagdan naše Nebeske Majke kad je rekla svoj za vječnost „*fiat*“, kad je svojom vjerom zlu najavila otpor i pobjedu. Blagdan je to Blagovijesti kako se lijepo naziva na našem hrvatskom jeziku, blagdan cijelog svijeta, ali poglavito blagdan nas Pićanaca i zato moramo biti zahvalni dragomu Bogu što nam je podario jednoga velikog biskupa Zaru koji nam je za zaštitnika odredio upravo to čudesno otajstvo, ono kojim počinje put vjere i uopće put života. Počivao u miru Božjem, a vjerujemo i da već pred samim licem Božjim zagovara svoje Pićance i moli za nas. Budimo stoga zahvalni dragomu Bogu i radosni i ponosni što smo rođeni na toj našoj po milosti Navještenja Marijina pićanskoj zemlji, što smo tu odgojeni, zadojeni sakramentima primljenima upravo u toj župi pod službom Kristovih svećenika od sv. Petra, preko sv. Nicefora, sv. Roka, Antonija Zare

do današnjih dana i time naših živućih biskupa i župnika.

Blagoslovljena novosagrađena grobljanska kapela

U takvom radosnom ozračju blagoslovljena je i novosagrađena grobljanska kapela na pićanskom groblju, podno crkvice sv. Mihovila, također jednoga od dragulja naše vjerske, ali i povijesno-kulturne baštine. Župnik Antun Kurelović u svojoj je prigodnoj besedi dotaknuo spomen na naše pokojne koji su svi isti, bez razlike. Ljudski hod po ovoj Zemlji na putu prema vječnosti naveo nas je na promišljanje o prolaznosti ovoga života i zbog čega su nam groblja posebna, ali posvećena mjesta, kako ih i određuje naša Crkva. Naveo je da se Kristovi učenici ne razlikuju ni po zavičaju ni po političkim uredbama, mole za sve ljude Nebeskoga Oca, kako za one koji preminuše u Kristu, tako i za sve one kojih je vjera samo Bogu znana te, nadalje, da na grobljima ne sahranjuju i ne štiju samo tjelesa svoje braće po vjeri, nego i onih koji su nam po ljudskoj naravi bliški jer je Krist na križu otkupio sve ljude i za sve je prolio svoju krv. Nakon obreda blagoslova nazočnima se obratio i općinski načelnik g. Ivan Franković i naveo ukratko tijek oživotvořenja ovoga općinskog projekta i komunalnog objekta za koji već dugo postoji građanska potreba, no izvjesno je da će od sada mnogi naši pokojnici na groblje, u svoje počivalište do uskrsnuća, biti odneseni, a da njihovo mrtvo tijelo neće biti kod oltara i Oltara na sprovodnoj sv. misi što je, ipak, najljepši i najvrjedniji odlazak u vječnost. Dosad su, naime, tijela naših pokojnika bivala izložena kratko u crkvi sv. Roka, nakon čega bi, po blagoslovu, bila odnesena u glavnu župnu crkvu gdje bi se održala sprovodna sv. misa, a potom bi se otišlo na groblje. (D. Smoković)

Biskupijska korizmena hodočašća

POREČ, PULA Biskupijska korizmena hodočašća u obje naše stolne crkve organiziraju se od 2000. godine, redovito treće, odnosno četvrte korizmene nedjelje. Korizmeno hodočašće u porečku katedralu održano je 24. ožujka. Okupili su se vjernici iz Porečkoga, Umaško-oprtaljskog, Pićanskog, Buzetskog, Pazinskog i Rovinjsko-kanfanarskoga dekanata. Pokorničko bogoslužje održao je vlč. Mladen Pranjić. Uslijedio je Križni put koji je vodio vlč. Maksimiljan Ferlin, čitali su čitači porečke župe, a u nošenju križa izmjenjivali su se vjernici iz raznih krajeva. Tradicionalno biskupijsko korizmeno hodočašće u pulsku katedralu, na kojem su se okupili vjernici iz Pulskoga, Vodnjanskog i Labinskog dekanata te župe Žminj, održano je četvrte korizmene nedjelje, 31. ožujka. Program je započeo pokorničkim bogoslužjem koje je predvodio vlč. Miroslaw Paraniak, a uslijedila je pobožnost Križnoga puta koju je predmolio fra Gabriel Škibola. Za mogućnost pristupanja sakramentu pomirenja na raspolaganju je bilo dvadesetak svećenika. Na kraju obaju biskupijskih korizmenih hodočašća u naše katedrale svečano koncelebrirano misno slavlje predvodio je mjesni ordinarij mons. dr. Dražen Kutleša, u zajedništvu s okupljenim klerom. (*Tiskovni ured PPB*)

Obilježavanje Dana škole

PAZINSKI KOLEGIJ I OVE GODINE SJAJI

...graditelji se nisu uzalud trudili...

Obilježavanje Dana škole u Pazinskom je kolegiju započelo sportskim susretima dan uoči Sv. Josipa. Sam je blagdan proslavljen svečanom sv. misom.

Uslijedio jeprigodan program i nagradivanje učenika koji su postignuli zapažene rezultate na županijskim, državnim i međunarodnim natjecanjima. U tom su se programu svojim vokalnim izvedbama iskazali već afirmirani učenici-glazbenici Anja Fakin i Luka Krulčić, pjesnikinja Nikita Lovrinčević i Vanessa Buždon te Dramska skupina.

Visok plasman na županijskom natjecanju i poziv za sudjelovanje na državnoj razini natjecanja ostvarili su:

- Cristina Lubiana i Borna Greblo - Lidrano, Radijska emisija „Hoće(mo) li nestati?”, mentorica Kristina Varda
- učenici su pokazali izvrsno znanje i u poznавању talijanskoga jezika na državnom natjecanju: Pierre Giovanni Bibalo, 1. mjesto, nagrada za najbolju prezentaciju i najkreativniji sastav; Lana Ružić, 2. mjesto, nagrada za najkreativniji sastav, i Cristina Lubiana, 3. mjesto. Pierre je za svoj uspjeh nagrađen i stipendijom za usavršavanje jezika pri *Università per stranieri* u Perugi u trajanju od dva tjedna, a svima je mentorica Sandra Sloković
- Franciska Ivić ostvarila je 12. mjesto na državnom natjecanju u poznавању engleskoga jezika, mentorica Maristela Rabak Tomašić
- Dora Drlje – 6. mjesto na državnom natjecanju u poznавањu španjolskoga jezika, mentorica Antonella Puh
- Karin Sergo, Natalija Mališa, Magdalena Brezović i Laura Lunko – 14. mjesto na državnom natjecanju iz vjeroučstva, mentorica Mihaela Lovrić
- Nikita Lovrinčević osvojila je prvo nagradu za mlade pjesnike u okviru već poznata Go-

ranova proljeća, mentorica je Sanja Depikolozvane.

Nadomak poziva na državno natjecanje bili su naši učenici prvoplascirani na županijskim natjecanjima iz hrvatskoga i grčkog jezika Julija Gerenčir, njemačkoga jezika Dominik Žgrablić, povijesti Nicole Martinović, informatike Mark Rajković te literarni rad Vanesse Buždom i scenski nastup Dramske skupine koji su bili predloženi za državnu razinu Lidrana. Na županijskim natjecanjima još je devetero učenika postiglo drugo mjesto, a šestero treće mjesto. Zapažen je i plasman na županijsko natjecanje još preko pedeset učenika iz većine predmeta i odgojno-obrazovnih područja!

Još je nekoliko natječaja u tijeku, a na kojima sudjeluju naši učenici-književnici: *Europa u školi* (Zagreb), ČA u versin, riči i pinelu (Split), 8. natječaj za mlade čakavske pjesnike u organizaciji Kajkavskoga spravišča, Di ČA slaje zvoni (Žminj)...

Međunarodna natjecanja

Nakon uspješnica u međunarodnim natjecanjima ECCL u poznавањu klasičnih jezika, Juvenes translatores u prevođenju i Best in English u poznавањu engleskoga jezika, naši su se učenici ove godine prvi put prijavili na međunarodno natjecanje u poznавањu engleskoga jezika Hippo Olympiad. Nakon prvoga eliminacijskog kruga koji je održan u školi 22. veljače,

a sastojao se od ispita slušanja i čitanja, od sveukupno 15 naših učenika sudiонika pozivnicu za državno polufinale dobilo je njih 6. U petak, 29. ožujka učenice prvoga razreda Mihaela Miljavec i Laura Lovrić, drugoga Franciska Ivić, trećega Ivana Kutlača i Vanessa Buždon te maturantica Ana Vrbica u Puli u Osnovnoj školi Veli Vrh natjecale su se u polufinalu, a uskoro će doznati hoće li se natjecati u finalu.

Pazinski kolegij organizator natjecanja

Pazinski kolegij bio je u proteklih mjesec dana organizator županijskoga natjecanja iz Geografije i 44. Regionalne Domijade regije Zapadna Hrvatska, tako da je bio domaćin za više od 150 odnosno 350 natjecatelja i mentora. Domijada je, za razliku od „predmetnih“ natjecanja, natjecanje učenika smještenih u učeničkim domovima, a cilj je poticati druženje, prevenirati rizične oblike ponašanja i omogućiti javnu prezentaciju rezultata rada i vrednovanje dostignuća učenika i odgojno-obrazovnih djelatnika učeničkih domova. Na navedenom međuzupanijskom natjecanju sudjeluju učenici smješteni u 15 učeničkih domova Istarske, Primorsko-goranske, Ličko-senjske i Karlovačke županije u sportskom i kulturno-umjetničkom području. U petak, 5. travnja učenici su se natjecali u sljedećim sportskim kategorijama: odbojka, košarka, mali nogomet, badminton i stolni tenis.

Košarkaška muška ekipa Pazinskoga kolegija osvojila je prvo mjesto te će sudjelovati na Državnoj Domijadi, njihov je mentor Pero Marić. Naše odbojkašice postigle su treće mjesto, kao i djevojke koje su igrale badminton i malonogometna ekipa. Stolnotenisači su ostali bez odličja, ali su također zaslužili velik pljesak osvojivši četvrtu mjesto.

Razmjena učenika

Projekt razmjene učenika započeo je 15. ožujka odlaskom učenika Kolegija u Veronu. Trinaestero učenika Kolegija boravilo je od 15. do 21. ožujka u obiteljima učenika salezijanske gimnazije Instituta Don Bosco. Upoznali su bogatu povijesnu i kulturnu baštinu Verone, sudjelovali na nastavi, izvannastavnim projektima i sadržajnim izletima. Usljedio je odlazak sedamnaestero učenika u belgijski Geel. Sudjelovali su u njihovu projektu European Week od 17. do 23. ožujka 2019. Posljednji su otputovali učenici koji su bili dio projekta danske škole Global Days Niels Brock Business

College iz Kopenhagena od 2. do 6. travnja. Uzvratni posjet učenika iz Italije, Belgije i Danske očekujemo u svibnju na našem projektu Welcome Europe. Dakle, još su jednom, i nakon 25 godina postojanja, učenici i djelatnici Kolegija pokazali da se graditelji nisu uzalud trudili. (Kolegij)

FOTOVIJEST

Korizmena predavanja u Umagu

Vlč. Ivan Kisegi, jedini trajni đakon u Porečkoj i Pulskoj biskupiji održao je tijekom ovogodišnje korizme, 21. i 28. ožujka, dva prigodna predavanja u umaškoj župnoj dvorani. Preciznom i jasnom te veoma zanimljivom teološkom analizom predavač je okupljenima pojasnio pojam obraćenja, istaknuvši, između ostalog da je obraćenje konačna i neopoziva odluka za poslušnost Bogu u svoj konkretnosti vlastitog života. Osvrnuo se nadalje na suodnos Božje volje i ljudske samovolje u kontekstu spasenja. Vlč. Kisegi inače već godinama tijekom jesenskih mjeseci redovito održava tematske cikluse predavanja u novigradskoj knjižnici, te ih je do sada održao preko sto.

FOTOVIJEST

Svetkovina Navještenja u Puli

Pulska župa Gospe od Mora svoj je župni blagdan, Blagovijest, Navještenje Gospodinovo, u ponедjeljak, 25. ožujka, proslavila svečanim misnim slavljem koje je, uz koncelebraciju više svećenika, predvodio o. Leopold Mičić, gvardijan pulskog Samostana sv. Antuna Padovanskog.

Blagdanu je prethodila dvodnevna duhovna priprava. Prvoga dana, u subotu, 23. ožujka mosno slavlje je predvodio o. Đuro Vuradin iz pulskog Samostana sv. Franje, a nakon mise je uslijedilo euharistijsko klanjanje. Drugoga dana priprave, u nedjelju, 24. ožujka, misu poldanicu predvodio je o. Gabriel Škibola, župnik pulske Župe sv. Antuna.

ŽUPNA VAZMENA ZAJEDNICA – ŽIVO VRELO NOVE EVANGELIZACIJE

Poštovani čitatelji, u rukama imate našu novu Ladonju, koja podržava uskrsnu radost i njene duboke poruke. Vrijeme koje upravo crkveno proživljavamo, vazmeno je vrijeme (vazmene nedjelje). A sve nas to vodi na vrelo najjačih kršćanskih poruka koje trebaju odjeknuti u našem vjerničkom životu. Doista na samom smo vrelu kršćanske zajednice, dotičemo bitnu kršćansku poruku, pozvani smo pronositi tu poruku šireći ambijente življene vjere. Zanos življenja vjere najsnažnije proizlazi iz vazmenih događanja. Idemo, dakle, redom.

Župna zajednica vrelo je vazmenih događanja.

Isus se od samih početaka svoga javnog djelovanja zauzeo za oblikovanje zajednice. To zato da zajednica bude njegovo boravište jer «gdje ste dvojica ili trojica sabrani u moje ime, ja sam među vama». (usp. Mt. 19) Isusova je zajednica znak njegove spasiteljske prisutnosti i djelovanja. Ne možemo slaviti događaje Velikoga tjedna bez zajednice. Zajednica je Kristovih kršćana tu da najprije živi novu zapovijed: «Ljubite se međusobno kao što sam ja vas ljubio.» Ta zajednica svojom vjerom i sakramentima sudjeluje u njegovu uskrsnuću, tj. u njegovoj pobjedi nad smrću/grijehom i u uskrslosti na nov život. Baš u zajednici bivamo zahvaćeni vazmom. To se događa iz nedjelje u nedjelju, u danu Gospodinovu. Korizma, korizmene pobožnosti, Križni put, dali su nam šansu da se nađemo na tom izvornom vrelu spasa. Vazmena noć bogatstvom i znakovitošću obreda dovela nas je na samo vrelo spasa. Žar novoga ognja i svjetlo uskrsne svjeće – usred noći – jasno to pokazuju. Sve to žari naše srce, a mi bivamo zahvaćeni novošću evangelizacije jer nas Krist sada zanosi za svoje spasiteljsko djelovanje.

Dotičemo kršćansku poruku.

Vazam što ga mi u Crkvi slavimo, jest Krist koji je trpio, umro i uskrsnuo radi nas i našega spasenja. To je bit vjere. To se u Kristu doista dogodilo. Krist je svojom smrću raskinuo lance smrti, a uskrsnućem postao izvorom novoga života. Time pokazuje da je jači od svakoga zla. Uskrsnuće na novi život otvara obzore novosti života, koji nadilazi moć smrti. Treba još naglasiti da naša vjera nije samo daleka prošlost, već u Crkvi po njenim slavljima postaje sadašnjost. «Ovo činite meni na spomen», rekao je Isus na oproštajnoj večeri. Želimo pojasniti: ono što se dogodilo u Isusu, sada se događa u Crkvi. Tako je i u našem slučaju: Vazam kao pobjeda nad grijehom i otvaranje puta novoga života.

Poziv na svjedočenje.

I konačno, ljubav nije prava ljubav ako nije dalje predana, a tako i vjera pokazuje svoju autentičnost, kad se dalje predaje, kad širi svoje ambijente. Takvu će vjeru i drugi rado primiti kao nešto životno. Noseći u sebi otajstvo Uskrsloga, nosimo i onaj njegov: «Mir vama!» Ta naša uskrsna vjera treba sličiti kamenu bačenom u vodu, a on proizvodi valove koji se šire. Mi smo, pak, pozvani živjeti i promicati valove radošti, baš u ovo vazmeno vrijeme. Dakle, šireći radost, učiniti da radost zrači u mom ambijentu, već svjedočim da me Vazam dohvatio te da tu mogućnost imaju i oni koji me susreću. Oni mogu doći do pitanja gdje je izvor takve radosti i poželjeti doći do nje. Neka svakako radi nas ljudi budu radosni/nikako žalosni/...da naša radost bude potpuna!

SVIMA ŽELIM SRETAN I RADOSTAN VAZAM! (Milivoj Koren, povjerenik obiteljskoga pastoralna)

SUSRET RAVNATELJA KATOLIČKIH ŠKOLA

ZAGREB Susret ravnatelja katoličkih škola u Republici Hrvatskoj, u organizaciji Nacionalnoga ureda Hrvatske biskupske konferencije za katoličke škole, održan je 3. travnja 2019. u prostorima Hrvatske biskupske konferencije u Zagrebu. Susret je započeo molitvom, a potom je predstojnik Ureda Ivica Žuljević pozdravio nazočne ravnateljice i ravnatelje katoličkih škola kojih je trenutačno u Hrvatskoj 24, od toga 12 osnovnih i 12 srednjih škola. Zahvalio im je na suradnji s Uredom te ih potaknuo na radosno evangelizacijsko djelovanje u katoličkim školama. Na susretu se govorilo o donošenju Pravilnika o načinu i postupku zapošljavanja djelatnika, zatim o Statutu katoličkih škola i određenim posebnostima koje valja unijeti u Statut. Tajnik Ureda za katoličke škole Danijel Holeš upoznao je ravnatelje s tijekom dopuna kurikula nastavnih predmeta za potrebe katoličkih škola te ih potaknuo na još zauzetiju suradnju u tom zahtjevnom i važnom poslu kojim se želi u kurikule ugraditi identitet katoličkih škola, povećati izvrsnost i potaknuti kritičko razmišljanje učenika. Razgovaralo se i o planovima stručnih usavršavanja djelatnika, osobito tajnika i računovođa. Predstojnik Ureda upoznao je nazočne s redovitim godišnjim susretom trajne formacije svih djelatnika u katoličkim školama, koji će se održati 4. svibnja na Hrvatskom katoličkom sveučilištu. Istaknuta je potreba boljeg međusobnog povezivanja katoličkih škola. Stoga su ravnatelji dogovorili da se svake godine organiziraju godišnji susreti učenika, odnosno smotra zborova katoličkih osnovnih i srednjih škola. Prvi susret za katoličke osnovne škole održat će se krajem veljače 2020. u Zadru, a za srednje škole krajem studenoga ove, 2019. godine u Slavonskom Brodu. Susret ravnatelja završio je zajedničkim objedom i razmjrenom iskustvima o radu pojedinih škola. (IKA)

„Dobro, dobro naš Jože tuče po talijanski!“

Obračun s poreznicima

Jože se oženio ili „doša na robu“ u jedno selo u mojoj župi. Bio je poznat po šalama na svoj račun. Pričaju da su „pod Italijom“ došli u selo ljudi iz državne financije i pljenili stvari onome koji nije mogao na vrijeme platiti porez, a porezi nisu bili baš mali za ondašnja primanja. Došli su i njemu. Obitelj je bila sva u strahu što će sada biti, a nitko ne zna govoriti talijanski da bi se branili i razjasnili. Javio se Jože: „Ja ču, ja š njima guorit!“ Pošli su u staju gdje su imali goveda, a ta staja bila je ispod kuhinje i sobe. Jakov im je odmah razjasnio „na tečnom talijanskom jeziku“: „Puštite ča moju kraveru, aš bi vas mogla brekera ujist za nogeru!“ Gore su žena i punica bile u čudu kako njihov Jože tako *lipo tuče talijanski*: „Dobro, dobro naš Jože tuče po talijansko!“ Brek je i dalje lajao na njih i oni se nisu smjeli približiti kravi da bi je odvezali, oteli i poveli sa sobom. Krava je ostala i dalje u staji, svojim mlijekom hranila je obitelj: njega, ženu, punicu i djecu. A, *Bože moj, bilo*

je i za tabak! Tr si je zaslužija naš Jože kad nije pustio da odvedu kravu! A i breku su bacili jednu kost više.

Tvrdoglava upornost

Barba Jakov je ozbiljno obolio. Rak. No, bio je malo tvrdoga značaja. U dvorištu je raširio svoje grane prekrasan orah. Divna hladovina. No, umirući otac i djed naredio je sinu i nevjesti da ga otpile i uklone. Njima nije ta njegova odluka pala baš ugodno. I duljili su s ostvarenjem njegove želje, misleći: „Bolestan je. Dani su mu odbrojeni. A orah će ostati.“ Međutim, jednoga dana pošli su svi u polje, a barba Jakov ostao sam kod kuće u krevetu. Za njihove odsutnosti on se nekako digao iz kreveta, povukao u dvorište i pri dnu *odlupio* koru na stablu da osuši. Evo što može tvrdoglava upornost!

Blagoslov bračnih drugova

Nadobudan mladi par došao na vjenčanje.

Vjenčali su se. Žive svoju radost. No, dani prolaze. Postaju sve više zabiljni. Žena ne osjeća radost Božjega dara... Što učiniti?

Potužili su mi se i s čvrstom vjerom me zamolili:

„Velečasni, blagoslovite nas! Već je toliko vremena prošlo da smo se vjenčali. Bojimo se. Bog nam još nije darovao dijete. Blagoslovite nas!“

Blagoslovio sam ih s puno pouzdanja u Boga da usliši njihovu želju i moju iskrenu molitvu da se to ispunji. I, što mislite? Je li „upalilo?“

Za godinu dana dobili su od Boga maloga Ivica i radosno ga donijeli na krštenje. A zatim: još i još...

Neka mi netko reče da blagoslov ne vrijedi!

Duhovna obnova u župi Marčana

Prilikom korizmenoga vremena, koje je ujedno vrijeme pokore i obraćenja, održana je trodnevna duhovna obnova u župi Marčana koju je predvodio mons. Milivoj Bolobanić iz Zadra na poziv našega župnika, vlč. Jure Purkića. Tijekom trodnevnicu, mons. Bolobanić razmatrao je vječnu i važnu temu suvremenoga čovjeka u svijetu: kako prepoznati zlo, „new age“ metode o samospoznavi i samoizlječenju, okultizam, spiritizam, kao i pokrete koji se nameću čovječanstvu u današnjem vremenu, a kojima je cilj samo jedan – uništiti čovjeka u svim segmentima življenja; njegovu vjeru u Boga te na kraju dovesti do (samo)propasti. Sveje to pod vrlo perfidnim i privlačnim maskama u svojoj vanjštini, a sasvim trulim u nutriti.

Tom je prigodom predstavljanju i novo izdanje poznate knjige mons. Bolobanića, „Kako prepoznati zamke zloga“. Tijekom svih triju dana održana su duhovna razmatranja i svete mise koje je sakralnim pjesmama uveličao domaći župni zbor. Zadnjeg dana trodnevne duhovne obnove održano je, uz svetu misu, i klanjanje pred Presvetim, čime je mons. Bolobanić zaokružio ovu trodnevnicu, našim jedinim, svemogućim i vječnim Gospodinom Isusom Kristom koji je jedini i pravi Iscjelitelj i Spasitelj ljudi. (Nicol Kolar)

Sveta zemlja – peto evanđelje

Pulska agencija ATI organizirala je prekrasno hodočašće u Svetu zemlju od 12. do 19. 3. 2019. Dvojica braće svećenika, vlc. Josip Grbac i mons. Vilim Grbac, poveli su dio svojih župljana u Isusovu domovinu.

Uzračnoj luci u Tel Avivu dobrodošlicu nam je poželio fra Tomislav Vuk. Bili smo mu osamdeseta grupa kojoj je otkrivao ljepote i čari Izraela. Fra Tomislav je profesor biblijske i orijentalne znanosti, radi na sveučilištu, a od 1989. živi u Jeruzalemu. On nam je arheološko, povijesno, teološko tumačenje povezao s duhovnim i naučio nas da radimo poveznice između Staroga i Novog zavjeta i da jedno bez drugoga nije cjelina. Ovim hodočašćem slijedili smo stope Isusa Krista, kronološki smo pratili njegov život od navještenja – Nazaret, rođenja – Betlehem, odrastanja i javnoga djelovanja – Kafarnaum, muke, smrti i uskrsnuća – Je-

ruzalem. Prošli smo čitav njegov život slušajući njegov poziv: „Dodi i slijedi me!“ Mi smo upravo to učinili, došli smo iz Istre, Umaga i Rovinja, slijedeći Isusove stope. „Uzmi svoj križ i idi za mnom“, poručuje Isus. Mi smo ga pratili sa svojim životnim križevima na Kalvariju, gdje je predao svoj Duh

Ocu, kao povorka uz pobožnost Križnoga puta. Imali smo veliku milost da smo dvaput uspjeli ući u Isusov grob. Tamo je uvijek neopisiva gužva od mora hodočasnika, kao i na većini ostalih mjesta koja su značajna za nas kršćane. U zadnje se dvije godine broj hodočasnika udvostručio. Svi naši

obilasci bili su popraćeni tekstovima iz Svetoga pisma i svetim misama. Npr. u Tagbi (što znači sedam izvora) imali smo Euharistiju na otvorenom, na mjestu gdje je Isus predao Petru prvenstvo. U kapelici uz Isusov grob slavili smo misu uskrsnuća kao vrhunac hodočašća. Isus se nakon uskrsnuća nije vratio natrag, on je prošao naprijed. Isus umire samo jednom pa uskrsava, što je temelj naše vjere. Doživjeli smo Evanelje, radosnu vijest na licu mjesta. Nezaboravni su dojmovi iz Dvorane posljednje večere gdje su ustanovljeni Euharistija i svećeništvo i važno je mjesto za prvu kršćansku zajednicu, ili iz bazilike Agonije gdje se znojio krvavim znojem. Zid plača nikoga nije ostavio ravnodušnim, kao ni pastirske polje s prelijepom crkvom u obliku beduinskog šatora gdje su se pastiri prvi poklonili Isusu.

Na Galilejskom jezeru

Posjetili smo još Jerihon, Kumran, Mrtvo more u kojem se većina i okupala. Vozili smo se lađom po Galilejskom jezeru, uživali u ljepotama pustinje, družili se s njezinim stonovnicima, beduinima. Naučili smo sedam plodova Izraela koji čine 80 % njihove prehrane, a to su: žitarice, masline, smokve, datulje, badem, nar i grožđe. Upoznali smo Isusovu domovinu Izrael kao malu, ali vrlo raznoliku zemlju. Od cvjetne Galileje, doline Šaron-a, kao žitnice Izraela, preko nekad neprijateljske Samarije u središnjem dijelu do Judeje gdje caruje pustinja i Mrtvo more. Zbog geografske raznolikosti vrijeme je jako promjenjivo,

što smo i sami osjetili: od 10 do 27 stupnjeva Celzija u samo pet dana. Naučili smo da su Kumranske spisi, pronađeni 1947. godine u jednoj od 11 spilja, najvažnije arheološko otkriće za biblijsku znanost.

Izvor vode za cijelu zemlju

Rijeka Jordan koja protječe i spušta se kroz cijeli Izrael i utječe u Galilejsko jezero pa opet istječe iz njega i ulazi u Mrtvo more i dalje otječe prema Crvenom moru jedini je izvor vode za cijelu zemlju koja je svjetski priznata i poznata po sustavu navodnjavanja kap na kap. Njime oni od pustinje stvaraju plodno tlo, a mi u Hrvatskoj od plodnoga tla stvaramo pustinju. Isus je išao svijetom čineći dobro, oslobođio ga je od zla. Naša vjera počiva na svjedočanstvu apostola. Mi smo pozvani biti svjedoci i prenositi vjeru svojoj djeci, mladima. Shvatili smo da Bog djeluje u svakom tko se u njega pouzdaje i donosi radost, veselje i mir koji samo on može dati! Isusovo svjetlo koje je zasjalo u Betlehemu prosvjetljuje naša srca i vodi nas tijekom čitavoga našeg života, do vječnosti. U Evandelju uvi-jek trebamo pronaći i vidjeti sebe, ono je pisano upravo za nas jer ono nije novinarski izvještaj ili vijest. Isus je naše jedro, sidro i luka, utjeha i sigurno mjesto kome se utječemo. On je za svakoga od nas dao samoga sebe. Mi bismo trebali biti i glina i umjetnik koji ostavlja svjetlo za sobom, pogotovo nakon ovakvoga bogatstva dobivenoga ovim nezaboravnim druženjem u Svetoj zemlji. (Danijela i Rebeka)

VELIKO SRCE HRVATSKIH ISELJENIKA OPET NA DJELU

„Učinjen je nevjerljiv napor kako bi Mila i njezini roditelji stigli ovdje (u SAD) i kako bi počeo proces liječenja koji ona očajnički treba. Mnogo me Hrvata kontaktiralo kako bi se uključili i pomogli. Reakcija je Hrvata diljem svijeta zadviljujuća”, izjavio je za HRT predsjednik Nacionalne federacije američkih Hrvata Steve Rukavina.

Za liječenje djevojčice Mile u Americi, cijela dijaspora, a ne samo Hrvatska, doprinijela je enormno visokom iznosu finansijske pomoći, koja je prikupljena u čudesno kratkom vremenu: 37 milijuna kuna, a uplate i dalje stižu. Pošteno je spomenuti da su i Hrvati iz iseljeništva opet pokazali ujedinjenost i velikodušnost u jednoj humanitarnoj akciji u njihovoj prvoj domovini. „Brzinom svjetlosti” pronjela se vijest o bolesnoj djevojčici Mili. Potreba za pomoći krenula je iz Hrvatske u cijeli svijet. Čim su krenule humanitarne akcije, potrebna suma za liječenje samo je rasla i nadišla uvelike onaj potreban iznos. Brojke su enormne, kako one potrebne za Milu, tako i preostali dio koji će još nekome biti od velike pomoći za liječenje. Veliko srce u Hrvatskoj, ali i veliko srce naše dijaspore opet se iskazalo na djelu. Sve je krenulo s početkom korizme. Mila Rončević, dvogodišnja djevojčica oboljela od leukemije, kao da nas je sve htjela podsjetiti na korizmeno vrijeme, vrijeme patnje, ali i žrtvovanja za ljubav i uskr-

snuće, odnosno ozdravljenje. Cijela Hrvatska i Hrvati u svijetu dobili smo priliku iskazati ljubav i suošćeće s patnjom te mlade obitelji. I dok sam dobivala prve poruke s molbom da pripomognem da se aktivira pomoći u dijaspori oko prikupljanja sredstava za liječenje, na moje čudo, već su svi portalni bili obaviješteni i krenuli s pozivima. Vijest se kao nekim čudom vrlo brzo širila i imala velike rezultate. Val dobre volje i molitve krenuo je za taj jedan mali predivan život Gospodinu da učini čudo! Da se podsjetimo: djevojčica Mila iz Rijeke, boluje od akutne mijeloičnemagakariocitne leukemije. To je podtip maligne bolesti krvi, odnosno koštane srži. Mila je leukemija dijagnosticirana prije godinu dana u Rijeci, ali nakon pola godine liječenja preporuča se nastavak liječenja u Americi. Kako je objasni-

la majka Sanja Matijević Rončević, doktor Richard Aplenc, koji djeluje u Children's Hospital of Philadelphia, ima subspecijalizaciju upravo za akutnu mijeloičnumagakariocitnu leukemiju i najveći je svjetski stručnjak za Milinu bolest.

BITKA ZA ŽIVOT S VJEROM U BOGA I DOBRE LJUDE

Ono što mediji nisu željeli iznositi jest odluka obitelji Rončević da sve svoje nade polaže u Boga. Milin otac Marin izjavio je za Večernji list: „Bog nam ne jamči da će Mila ozdraviti, ali znamo kamo će ona ako sve to za nas ne završi sretno. I zato se ne bojim za malenu, ali bi mi bilo jako teško da ode, pogotovo nakon što je ujedinila cijelu Hrvatsku, spasila neku drugu djecu i nama dala priliku da se očistimo od nekih svojih grijeha.“ Čudesna izjava roditelja u tako teškoj situaciji, ali prepoznatljiva vjera ljudi koji su se prepustili Božjoj volji i koji dobivaju snagu i utjehu od Gospodina. Otac male Mile napominje: „Svima nam je bila potrebna Mila da se u ovoj korizmi očistimo svojih grijeha i živimo s vjerom koju samo Gospodin može dati srcu, a koju ovaj svijet teško razumije. Milu su spasili dobri ljudi i Božja pomoć, a supruga i ja stojimo iza svojih riječi sveukupnom imovinom i cijelim svojim bićem. Zahvaljujući ljudima koji su se odrekli kruha i

ručka, jedna teško bolesna djevojčica dobila je šansu“, rekao je Marin zbog čije vjere i mi vidimo da je Mila, kao i njezina obitelj, potpuno sigurna u rukama Božjim. S tom su se nakon odrekli i vlastite kuće i iznijeli da je nemoguće nagovoriti ih da ne prodaju kuću jer nisu u pitanju oni, nego ZAVJET koji su dali Bogu i koji je nemoguće prekršiti.

„Nijedna peticija za zadržavanje kuće, humanitarna akcija ili nagovaranja prijatelja ne mogu utjecati na našu odluku. To nema veze s novcem uplaćenim za Milino liječenje, nego smo supruga i ja tako odlučili i zavjetovali se, a želimo i poručiti ljudima da trebamo funkcioniрати na osnovi zajedništva i međusobnog davanja. Najbitnije je pomoći drugima, onima kojima je pomoći potrebna, zato smo novac ponudili za liječenje bolesnog dječaka.“

Hvala ti, Bože, za ovu obitelj koja nam je u ovoj korizmi dala šansu da budemo bolji ljudi! Prema informaciji koju je Fenixu poslala jedna od aktivistica te akcije u Frankfurtu Ana Tokić, u manje od 48 sati tijekom subote i nedjelje u Frankfurtu je na nekoliko lokacija prikupljeno 6.900,00 eura i tako je to išlo dalje iz dana u dan, iz države u državu, s kontinenta na kontinent. U izjavi za HRT otac djevojčice izjavio je da je bio oduševljen odzivom

za pomoći. Kako je rekla njezina majka Sanja Matijević Rončević, cijena koju su u toj bolnici formirali iznosi nešto manje od tri milijuna američkih dolara, a s popustom, to će biti oko 2,3 milijuna dolara. Taj iznos i više od nego premašen te je prikupljeno više od 37 milijuna kuna, a uplaćivan je u svim mogućim valutama, od kuna, eura, dolara, franaka, funti, švedskih kruna i drugih. Milini roditelji vesele se da će ostatak prikupljenoga novca moći uplatiti za pomoći drugoj djeci.

HRVATI IZ PHILADELPHIJE NUDE I SVOJ DOM ZA MILINE RODITELJE

U Philadelphijskoj Marinu Rončeviću javilo se više Hrvata s ponudom za smještaj, doček i drugu pomoći. Među prvima prihvatio je ponuđenu pomoći Steve Rukavine iz Philadelphije, predsjednika NFCA (Nacionalne federacije američkih Hrvata), bogata poduzetnika hrvatskih korijena, hrvatskoga lobista, člana Demokratske stranke, koji je i sam, uz još neke obitelji, ponudio smještaj za Miline roditelje i ostalu obitelj, za vrijeme liječenja. „Učinjen je nevjerljiv napor kako bi Mila i njezini roditelji stigli ovdje i kako bi počeo proces liječenja koji ona očajnički treba. Mnogo me Hrvata kontaktiralo kako bi se uključili i pomogli. Reakcija je Hrvata diljem svijeta zadivljujuća“, izjavio je za HRT predsjednik Nacionalne federacije američkih Hrvata Ste-

ve Rukavina. „Nevjerljivo je koju je reakciju izazvala ova akcija kod ljudi u Hrvatskoj, ali i svijetu. Pokazalo se još jedanput u presudnim situacijama da su Hrvati narod koji ima najveće srce na svijetu. Bilo bi dobro i kada bi to srce u ritmu zajedništva kucalo i kada nismo u nevolji.“ Prema pisanju HRT-a, u Philadelphiju je stiglo i predstavništvo hrvatskoga veleposlanstva u Washingtonu te će oni biti logistička potpora obitelji.

I JEDNA OD MNOGIH DIRLJIVIH PONUDA: BRAČNI PAR DRAGANA I SONJA JANKOVIĆ

Dragan Janković, koji živi u Philadelphiji, na svom Facebook profilu objavio da je spreman pomoći djevojčici i njezinim roditeljima kada dođu. Ponudio im je smještaj, a i prijevoz od zračne luke nakon što slete u Philadelphiju. „Dragi moji prijatelji, čuo sam da u utorak dolazi na liječenje u Philadelphiju djevojčica Mila iz Hrvatske. Ja živim u Philadelphiji s obitelji i mogli bi osigurati sobu za smještaj dok traje liječenje. Molim svakoga tko bi mogao pomoći oko uspostavljanja kontakta sa Milinim roditeljima da mi javi. Mi bi mogli i da ih pokupimo na aerodromu. Hvala svima tko mi pomogne da pomognemo ovoj djevojčici i njenoj familiji“, napisao je Dragan Janković na Facebooku.

Čitaonički pokret na prostoru Istre (IV. DIO)

Na području Kastavštine 1871. god. održana je i velika nacionalno-politička skupština – tabor, nakon čega je nastavljeno održavanje sličnih okupljanja i u ostalim dijelovima istarskoga poluotoka. U međuvremenu zaoštravali su se odnosi između Talijana i talijanaša s udruženim Hrvatima i Slovencima, osobito zbog sve odlučnijih istupanja članova hrvatskoga istarskog trolista – V. Spinčića, M. Mandića i M. Luginje, koji su otvoreno isticali pripadnost Istre hrvatskim krajevima.

Na gospodarskome planu u drugoj polovici XIX. st. snažan udarac položaju stanovništva zadala je propast gospodarski vrlo značajnoga vinogradarstva zbog bolesti vinove loze i relativno spore – bez državne pomoći – zamjene otpornijim sortama te zbog državnoga ugovora između Beča i Rima u korist uvoza jeftinijega vina iz Italije. Ovo razdoblje karakterizira još jedan osobito težak udarac – slom jedra u sudaru s parom, a država opet nije pružila pomoć hrvatskim brodogradilištim i vlasnicima brojnih jedrenjaka. Štoviše, dopušten je i slom najvažnije pomorske cjeline čitave Monarhije – lošinske privrede, koja je po svojim kvalitetnim jedrenjacima bila afimirana čak u svjetskim razmjerima. Doduše, iškusni lošinski gospodarstvenici nastoje naći izlaz i spasiti se okretanjem zdravstvenome turizmu. Sve to, uz opću nebrigu države, znatnije utječe na iseljavanje hrvatskoga stanovništva, osobito u prekomorske zemlje, u SAD. Odnos političkih snaga mijenja se vrlo sporo. Do 1889. god. Hrvati i Slovenci povisili su broj svojih zastupnika u Pokrajinskome saboru na devet. Više se nije moglo postići u okviru tadašnjega izbornoga reda. Inače, do 1873. god. taj je sabor slao dva zastupnika – Talijana – u Carevinsko vijeće; iznimku je činio J. Dobrila. Od te godine birači su birali zastupnike za bečki parlament razdijeljeni u kurije – veleposjede, zatim, gradove i trgovačke komore te seoske općine s dvama kotarevima, za istočnu i za zapadnu Istru. Na izborima 1873. hrvatski kandidat D. Vitezić izabran je u seoskim općinama liburnijske Istre i Kvarnerskih otoka, dok su ostali zastupnici bili Talijani i talijanaši. Na izborima 1883. god. izabrano je tek pet hrvatskih zastupnika, nasuprot dvadeset pet Talijana. Na izborima 1889. godine, kako navodi Božo Milanović,

M. Mandić po prvi je put ušao u Istarski sabor, i to kao zastupnik izabran u kotaru i gradu Voloskom, zajedno sa Slavojem Jenkom. Uz njih, u Sabor su ušli i Luginja, Dukić, Spinčić, Flego, Volarić i Seršić, a kao predstavnik gradova Kastva, Voloskog, Lovrana i Mošćenica, nakon odustajanja Zamlića, ušao je Stanger, pa je u Lovranu Hrvatska stranka priredila veliku zabavu. Već uoči prvoga zasjedanja Istarskoga sabora u novome sazivu, hrvatski i slovenski zastupnici odlučili su da će Talijanima postaviti ultimatum – ako Hrvate i Slovence ne priznaju kao narod, oni će napustiti Sabor.

Kalendar Itran – prvo glasilo na hrvatskome jeziku

U zapadnoj je Istri Hrvat postao zastupnikom tek 1891. godine, bio je to M. Luginja. Godine 1897. biralo se i u petoj kuriji u koju su ulazili svi birači, bez obzira na to u kojoj su kuriji već glasali. I tu su pobijedili Talijani i talijanaši, a 1901. Hrvati su spali samo na jednoga zastupnika, i to za liburnijsku Istru. U tome važnom razdoblju, sudobosnose za istarske Hrvate zbog jačanja nacionalno-integracijskoga pokreta, samo su Hrvati liburnijske Istre iskazali političku opredjeljenost u nacionalnome pravcu. Iz svojega tadašnjeg središta u Kastvu započeli su smisljenu djelatnost među Hrvatima i Slovencima Istre šireći nacionalnu svijest i ističući zahtjev za ostvarenjem nacionalnih prava Hrvata i Slovenaca u Istri, osobito u skladu s habsburškim temeljnim državnim zakonom.

U tome se pravcu djelovalo desetljećima – osnovane su čitaonice, pokrenut je kalendar *Itran* – prvo glasilo na hrvatskome jeziku, u Trstu je pokrenut i list *Naša sloga*, dok je *Edinost*, političko društvo za Slovence u Trstu, proširilo 1878. god. svoje djelovanje na Hrvate i Slovence u Istri; tako je ostalo sve do osnutka *Političkoga društva za Hrvate i Slovence u Istri* 1902.,

sa sjedištem u Pazinu. Na području Kastavštine 1871. god. održana je i velika nacionalno-politička skupština – *tabor*, nakon čega je nastavljeno održavanje sličnih okupljanja i u ostalim dijelovima istarskoga poluotoka. U međuvremenu zaoštravali su se odnosi između Talijana i talijanaša s udruženim Hrvatima i Slovencima, osobito zbog sve odlučnijih istupanja članova hrvatskoga istarskog trolista – V. Spinčića, M. Mandića i M. Luginje, koji su otvoreno isticali pripadnost Istre hrvatskim krajevima. Istarski pravaši zaoštrili su i jezično pitanje i zatražili potpunu ravnopravnost jezika u javnom životu i Pokrajinskom saboru – osim pokušaja M. Luginje da nastupni govor u Saboru održi na hrvatskome jeziku – nakon čega odnosi postaju još napetiji. U središtu političke borbe bila su pitanja političke ravnopravnosti Hrvata s Talijanima, ukidanje staleškoga izbornog reda, pitanje škola i ravnopravnosti hrvatskoga i slovenskog jezika u javnim poslovima. Beč, tj. Vlada Monarhije, prema toj se nacionalnoj borbi držala vrlo kolebljivo. S jedne je strane bila protivnik težnje Hrvata i Slovenaca za sjedinjenjem s Hrvatima u Banskoj Hrvatskoj, a s druge strane – iako je s Italijom bila u Trojnome savezu – protivila se širenju talijanskoga nacionalizma u tim krajevima, koji je težio ujedinjavanju s tom Italijom. Korak u pravcu zadovoljavanja težnji Hrvata i Slovenaca bio je zakon o ravnopravnosti hrvatskoga, slovenskog i talijanskog jezika na sudovima u Istri iz 1883. godine. No, to, kao i više poduzetih sličnih mjera, ništa nije ublažilo napete političke odnose u Pokrajini. Od iznimne je važnosti zaključak Carevinskoga vijeća iz iste 1883., koji izjednačava talijanski i hrvatski jezik pred sudovima u Istri i Dalmaciji. (*nastavlja se*)

Biskupijska duhovna obnova za župne suradnike

U Pazinu održana korizmena duhovna obnova za članove župnih zborova, čitače, sakristane, izvanredne djelitelje slike pričestu, članove župnih Caritasa, župne animatore i druge suradnike u župi.

U subotu, 23. ožujka 2019., uoči treće korizmene nedjelje, u organizaciji Vijeća za liturgiju i crkvenu glazbu Porečke i Pulsko biskupije održana je duhovna obnova za članove župnih zborova, čitače, sakristane, izvanredne djelitelje slike pričestu, članove župnih Caritasa, župne animatore i druge suradnike u župi. U velikoj dvorani Pazinskoga kollegija okupilo se tristotinjak sudionika. Uvodni pozdrav izrekao je vlč. Rikard Lekaj, župnik pulsko katedralne župe. Prigodno razmatranje izrekao je vlč. Zvonimir Badurina Dudić, župnik iz Poljica na otoku Krku. Obraćajući se okupljenim župnim suradnicima, predavač je na početku istaknuo kako su upravo oni najbolji dio istarske Crkve jer se na njih svećenici uvijek mogu osloniti za svaku pomoć u župi. U prigodnom izlaganju osvrnuo se na ovogodišnju korizmenu poruku pape Franje koji između ostalog poziva „da nam vrijeme (korizme) ne prode uzalud“, svaki je dan prigoda za rast u kršćanskome identitetu. Za to je potrebno dopustiti Bogu da djeluje u našem životu, potrebno je stalo aktivno raditi na svome obraćenju. Potrebno je osvijestiti svoj kršćanski identitet dubokim saznanjem da smo ljubljeno dijete Božje. Predavač je nadalje naglasio potrebu stavljanja svojih talenata u službu općega dobra. Osvrnuo se

na molitvu, istaknuvši da se potrebno prema Bogu postaviti kao maleno dijete prema majci, ući u taj odnos svim svojim bićem, a ne samo nizati riječi. Citirajući pobudnicu „Radujete se i kličite“ potaknuo je okupljene, između ostaloga, da se ne boje postaviti si visoke ciljeve, treba težiti svetosti, „budite, dakle, savršeni kao što je savršen Otac vaš nebeski.“ Vlč. Badurina podsjetio je kako samo Bog nikada ne odustaje od čovjeka, sve su ljubavi više ili manje uvjetovane osim Božje ljubavi. Naglasio je da je milosrđe srce koje kuca u Evanđelju te da se moramo zapitati koliko se naš život preobražava u svjetlu milosrđa. U pokorničkom bogoslužju koje je uslijedilo predavač je pozvao okupljene da se iskreno u svojoj nutrini zapitaju o svome duhovnome napredovanju.

Grijeh duhovne ravnodušnosti jedno je od obilježja današnjeg društva!

Nakon prigode za ispovijed, za što je bilo na raspolaganju više svećenika, uslijedilo je misno slavlje koje je pred-

vodio porečki i pulski ordinarij mons. dr. Dražen Kutleša, uz koncelebraciju više svećenika. Govoreći o prispopobi o milosrdnom Ocu, biskup je istaknuo kako se svatko od nas može prepoznati u obama sinovima. Mlađi sin odlazi – to označava čovjeka koji se udaljuje od Gospodina; u teškoj situaciji osjeća glad, svaki čovjek u životu osjeti glad za Gospodinom, bezizlazna situacija tjeru ga na promišljanje, na spoznaju težine svoga grijeha i na povratak Ocu. Zna da više nema prava, ali se oslanja na Božje milosrđe. Bog čeka i opršta u ljubavi. Promatrajući mlađega sina, moramo si posvijestiti da sve što imamo jest Božji dar i da smo mnogo primili. U starijem se sinu prepoznajemo u gesti odbacivanja bližnjega zbog grijeha. Grijeh duhovne ravnodušnosti jedno je od obilježja današnjega društva, no kršćani su pozvani na činjenje djela ljubavi, pozvani su prepoznati bližnjega u potrebi. Neka korizma bude vrijeme u kojem ćemo analizirati sebe, postaviti dijagnozu svojih grijeha i nedostataka, nastojati mijenjati sebe te tako biti primjer drugima, naglasio je biskup. Završnu zahvalu ordinariju, voditelju duhovne obnove, organizatorima i svima okupljenima izrekao je generalni vikar Biskupije mons. Vilim Grbac. Program je glazbeno popratio vlč. Rudolf Koraca, član Vijeća za liturgiju i crkvenu glazbu, a u pjevanje su se uključili svi nazočni. Susret je završen zajedničkim objedom za sve sudionike. (Tiskovni ured PPB)

MALIŠANI U POSJETU TISKARI „JOSIP TURČINOVIĆ“ d.o.o. PAZIN

PAZIN Odgojne skupine: „Zujalice“, „Mravići“ i „Cvjetići“ dječjega vrtića „Olga Ban“ Pazin ove su godine odabrale istraživanje i učenje te stjecanje novih spoznaja na temu: „Novine, novinarstvo i uloga novinara“. Postavile su si i cilj: izrada vrtičkih novina! Nakon obavljenih razgovora i dogovora o dalnjim aktivnostima dogovorili smo posjet tiskari Josip Turčinović d.o.o. iz Pazina kako bismo iz prve ruke saznali kako se izrađuju novine. Djeca su bila jako zainteresirana i taj je posjet ostvaren 21. veljače 2019. godine. Oduševljeno su pratili kako se to radi na tiskarskim strojevima, slaže, reže, kopira, tiska, lijepi. Bilo im je neobično odjednom vidjeti hrpe papira, slikovnoga materijala, knjiga, slikovnica. Sve su zainteresirano pratili, a najstarija su djeca postavljala i razna pitanja na koja su djelatnice u tiskari rado odgovarale. Nekoliko je djece i izrazilo želju za radom u tiskari. Dojmovi su bili jaki te se to ogledalo i u likovnom stvaralaštvu. Sva su djeca tako stekla nova iskustva, obogatili znanja i ojačali želju za izradom novina. (*Tete iz vrtića*)

50 godina žminjske ladonje

Sadnje ladonje na placu ispred župne crkve Sv. Mihovila Arkandela dana 1.3.1969. godine. Fotografirao pokojni vlč. Marcel Krebel (1963. - 1978. župnik u Žminju). Vlasnik fotografije: Erman Bogomil. Slijeva nadesno: Erman Danijel, pokojni Pamić Josip (Pino), nepoznato dijete, pokojni Kmet Josip, pokojni Tanković Franjo (Frančesko), pokojni Roko Bruno, pokojni Erman Mate, na slici ladanju drži pokojni Erman Ivan (Zvane)

Ladonju su posadili: pokojni Erman Ivan (Zvane) i pokojni Pamić Josip (Pino).

Svetkovina sv. Josipa u Puli

Pulska Župa sv. Josipa, jedina posvećena tome svetcu na području Porečke i Pulske biskupije, proslavila je svoga nebeskog zaštitnika u utorak, 19. ožujka. Misno slavlje predvodio je mons. Ivan Milovan, biskup u miru, u zajedništvu s više svećenika. Svetkovini je prethodila trodnevница od subote 16. do ponedjeljka 18. ožujka. Prvoga dana pro-

gram je započeo pobožnošću Krunice, a misno slavlje predvodio je vlač. Goran Levak. Drugoga dana trodnevnice, druge korizmene nedjelje, mise su bile po uobičajenom nedjeljnem rasporedu. Trećega dana, nakon Krunice i mogućnosti pristupanja sakramentu pomirenja, misno slavlje predvodio je vlač. Milivoj Koren. Na sam dan svetkovine, na kraju misnoga slavlja,

tradicionalno su kraćim glazbenim programom nastupili dječji zborovi škola koje se nalaze na području te župe: Škole za odgoj i obrazovanje, OŠ Monte Zaro i OŠ Vidikovac.

Misno slavlje glazbeno je animirao Župni zbor sv. Josipa pod ravnateljem Jelene Orober-Bastijančić.

FOTOVIJEST

**Korizmenu
duhovnu
obnovu u Poreču
predvodio mons.
dr. Juraj Batelja**

U porečkoj Župi Uznesenja BDM ovogodišnju korizmenu duhovnu obnovu, od 15. do 17. ožujka, održao je mons. dr. Juraj Batelja, postulator u kauzi za kanonizaciju bl. kardinala Alojzija Stepinca.

Hrvatski Caritas za izgradnju kuće obitelji Marinić u Istri donira 200 tisuća kuna

Na sjednici Upravnoga vijeća Hrvatskoga Caritasa, održanoj 13. ožujka 2019. godine u Zagrebu, ravnatelj Caritasa Porečke i Pulsko biskupije preč. Željko Zec upoznao je vijećnike sa situacijom obitelji Marinić u kojoj je 2016. godine iznenada preminula supruga i majka Željka Marinić. Nakon toga tragicnog događaja Ivan Marinić sam brine za njihovo šestero malodobne djece. Danas najmlađi mlađi sin ima 4 godine, a najstarija kći 13 godina.

Caritas Porečke i Pulsko biskupije prepoznao je težinu situacije te od 2016. godine pomaže obitelji Marinić. Budući da je potrebno trajno riješiti stambeni problem, u projekt skrbi za obitelj uključila se Porečka i Pulsko biskupija te je obitelji odlukom mons. Dražena Kutleša osigurano zemljište u Svetvinčentu, veličine 2 hektara, na kojem će biti izgrađena kuća za obitelj Marinić. Kako je glava obitelji vrijedan i radišan, na darovanom zemljištu vrijedni Ivan već je uredio i pripremio dio zemlje za uzgoj povrća, podigao ogradu i drvene nastambe za svinje i ovce koje mu je nabavio Caritas Porečke i Pulsko biskupije. Na taj će način obitelj moći živjeti od poljoprivrede i prehranjivati se. U prosincu 2018. godine organizi-

ran je humanitarni koncert u Pazinu na kojem je prikupljeno 55.000,00 kn za gradnju kuće. Kako bi dom obitelji Marinić postao stvarnost, potrebna su znatno veća sredstva. Zato su vijećnici Hrvatskoga Caritasa odlučili kako će se svaki nad/biskupijski Caritas odreći dijela njima namijenjenoga iznosa sredstava od akcije „Za 1000 radosti“ Hrvatskoga Caritasa te ga namijeniti za izgradnju kuće obitelji Marinić.

Izgradnja kuće za obitelj Marinić – uključivanjem Hrvatske katoličke mreže i Hrvatskoga Caritasa

Mons. Fabijan Svalina, ravnatelj Hrvatskoga Caritasa, posjetio je 4. travnja 2019. godine biskupa Porečke i Pulsko biskupije, mons. Dražena Kutlešu i preč. Željku Zecu, ravnatelja Caritasa Porečke i Pulsko biskupije, te ih izvjestio da je Hrvatski Caritas preraspodjelom sredstava iz gore spomenute akcije osigurao 200.000,00 kuna za pomoć u izgradnji kuće. Ujedno je i obišao poljoprivredno zemljište i buduće gradilište na kojem se upoznao s članovima obitelji Marinić. „Drago mi je da sam i osobno upoznao ovu skladnu obitelj. Iako svjesni teške situacije u kojoj se nalaze i suočavaju s brojnim izazovima, Ivan i njegova dječica zrače toplinom, veseljem i dobrotom, nadasjeći se boljem sutra. Otac Ivan svakodnevno marljivo radi kako bi darovano

imanje uredio i učinio što prikladnijim za budući život, istovremeno brinući da njegovo dječići ništa ne nedostaje. Također, radostan sam i ponosan što je ovu situaciju prepoznala i mreža 17 nad/biskupijskih Caritasa te iskazala svoje jedinstvo i solidarnost kako bi ova obitelj dobila svoj trajni dom,“ rekao je mons. Svalina. Ravnatelj mons. Svalina potvrdio je dogovor s mons. Kutlešom i preč. Zecom oko dalnjega praćenja i uključivanja u ostvarenje poduhvata – izgradnje kuće za obitelj Marinić – uključivanjem Hrvatske katoličke mreže i Hrvatskog Caritasa te javnoga poziva vjernicima i ljudima dobre volje u prikupljanju sredstava.

„Želimo posvjedočiti djelo konkretnе ljubavi prema bližnjima u potrebi, što ova obitelj zacijelo jest, te potvrditi da nam je Istra u srcu jednako kao i svaki drugi kutak naše Domovine“, rekao je mons. Svalina pozvavši sve one koji se već sada že uključiti u prikupljanje novčane pomoći za izgradnju kuće i skrb obitelji Marinić što je moguće učiniti uplatom na račun Hrvatskoga Caritasa, kod PBZ,

**IBAN: HR05 23400091100080340,
poziv na broj: 0504219,
svrha uplate:
kuća za obitelji Marinić.
(IKA/ Tiskovni ured PPB)**

Proslava blagdana svetoga Josipa

Sveti Josipe, čuvaj naše obitelji!

KATUN TRVIŠKI U mnogome lik Isusova hranitelja, skrbnika, Marijina zaručnika hrabri i potiče. Trviška župa na svome području ima pet kapelica, od čega su tri monumentalnije. Zanimljivo je to da su kapelice na području župe i oltari u župnoj crkvi u Trvižu posvećeni u čast istih svetaca. Kapelica Majke Božje od Ružarija nalazi se na samom ulazu u Trviž, a u župnoj crkvi zaštitnici trviške župe posvećen je glavni oltar. Presvetom Srcu Isusovu posvećena je kapelica u Brajkovićima, a u župnoj crkvi oltar u lijevoj lađi. Svetome Josipu, čiji je oltar smješten u desnoj lađi župne crkve, posvećena je kapelica u Katunu Trviškom. Na osobit način prikazuje to trvišku župnu crkvu na čitavom području župe.

Zaštitnik hrvatskoga naroda u središtu Katuna Trviškog

Kapelica svetoga Josipa nalazi se u samom središtu Katuna Trviškoga. Izgradili su je 1935. mještani Katuna Šime Vratonja, Josip Vitulić i Janko Bravar. Otkako je kapelica zalaganjem mještana Katuna temeljito obnovljena u ožujku 2012. godine, redovito se na svetčev blagdan (19. 3.) u Katunu slavi sveta misa. Tako je bilo i ove, 2019. godine. Svetu je misu, uz koncelebraciju župnika Trviža vlč. Antona Žufića, predvodio domaći sin preč. Milivoj Koren, i sam rođeni Katunjar. Uz pozdravne riječi župnika, na početku svete mise pročitan je odlomak iz „Ratne kronike župe Trviž“ koju je pisao drag i omiljen trviški župnik mons. Leopold Jurca. Pročitani se odlomak odnosio na proslavu i (ratna) zbivanja oko blagdana svetoga Josipa 19. 3. 1944. godine. U prigodnoj je i zanesenoj homiliji preč. Koren govorio o važnosti očuvanja obiteljskoga identiteta koji se jača zajedničkom molitvom. Naglasio je koliku važnost imaju roditeljske figure u temeljnoj konstituciji obiteljskoga života. Živeći u vremenu relativnih peripetija i općedruštvene melankolije, zagovor je Isusova skrbnika itekako potreban. Očinska figura koja ne iznevjeruje,

očinska figura koja jača, hrabri i potiče temeljne su odrednice koje iščitavamo u liku svetoga Josipa, a slaveći njegov blagdan, uzimamo si Josipov nacrt za svetost vlastitih obitelji. Uz misnike, oko oltara bili su ministrianti, nećaci i pranećaci preč. Korena. Misu je pjevanjem pratilo župni zbor pod vodstvom orguljaša Tonija Brajkovića. Nakon svete mise uslijedilo je druženje mještana i župljana, a Katunjari su se pokazali kao vršni domaćini te se pobrinuli da, uz euharistijsku duhovnu okrepu, namire i tijelo domaćim vinom i kolačima. (Ivan Miškulin Sironić)

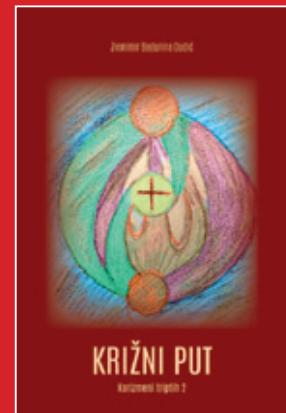
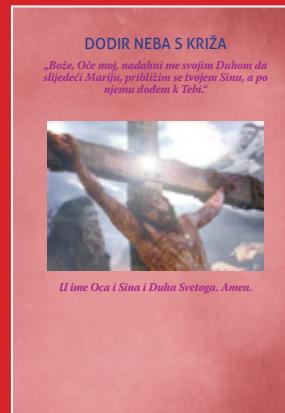
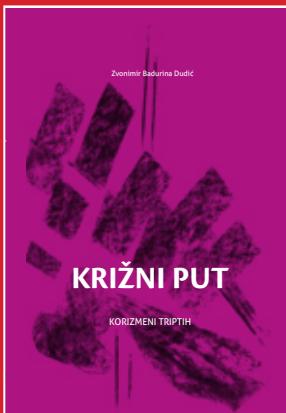
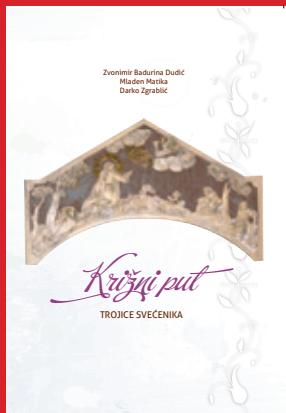
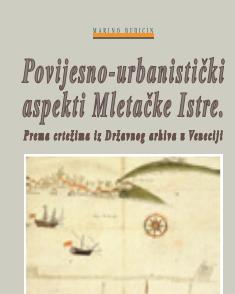

POSJETITE KNJIŽARE "JOSIPA TURČINOVIĆA"

Izdavačka kuća JOSIP TURČINOVIĆ d.o.o. Pazin
Narudžbe na tel. 052/ 624 342

Prodavaonice:

PAZIN, A. Kalca 2, tel. 052/621 082
PULA, Dantev trg 1, tel. 052/216 498
POREČ, Eufrazijeva 22, tel. 052/451 784

POLIKLINIKA ZA
OFTALMOLOGIJU I
ESTETSKE MEDICINU

BROJ 1 U RIJECI ZA LASERSKO SKIDANJE DIOPTRIJE

NOVO!

SMART SURF - NAJNOVIJA TEHNOLOGIJA SKIDANJA DIOPTRIJE BEZ DODIRA OKA

INDIVIDUALNI PRISTUP

PREDOPERATIVNI PREGLED

VRHUNSKA TEHNOLOGIJA

Rezervirajte termin na 051/410-033.

EXCIMER LASEROM korigiramo kratkovidnost, dalekovidnost, astigmatizam, loš vid na blizinu, ožiljke rožnice itd.

Mr. sc. Bernard Mrak, dr. med., jedan od vodećih hrvatskih oftalmologa, na raspolaganju je svakog radnog dana od **15 do 16 sati za besplatne konzultacije**.

„Prisjetimo se da je razmatranje Isusova lica, umrlog i uskrslog, to što nanovo izgrađuje našu humanost, također i onu rastrojenu zbog životnih obveza, ili obilježenu grijehom. Ne smijemo podcijeniti moć Kristova lica.“ (Radujte se i kličite, br.151)

Radio Istra

Učka 96,9 - Pula 98,0 - Rovinj 88,0 - Buje 97,9
Umag 107,3 - Rabac 92,1 - Poreč 98,5

KAP ZA DOBAR DAN

- duhovna misao za bolji početak dana
- od ponedjeljka do subote u 06:30

PUTEVIMA VJERE

- središnja vjerska emisija
- petkom u 17:30

SUSRET S IZVOROM

- komentar nedjeljnog Evandelja
- nedjeljom u 8:30